

Thân Ái Dích, Đại Ca

Contents

Thân Ái Dích, Đại Ca	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	6
5. Chương 4	9
6. Chương 5	11
7. Chương 6	14
8. Chương 7	16
9. Chương 8	18
10. Chương 9	20
11. Chương 10	22

Thân Ái Dích, Đại Ca

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn 10 chương, hiện đại, huynh đệ niên thượng, tình hữu độc chung, ôn nhu thâm tình công x ngây thơ đá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-ai-dich-dai-ca>

1. Chương 1: Mở Đầu

Chào mọi người~ ta tên là Trần Thục! Năm nay thật vinh dự, vẻ vang, hưng phấn, hãnh diện được trở thành học sinh năm nhất của trường trung học M!! Vỗ tay vỗ tay! Bổn thiếu gia lại lớn thêm một tuổi rồi! Trong các người có người nào không thật tâm mừng thay cho ta, vậy tuyệt đối không phải chỉ cần nhận một cú đấm của ta là xong việc đâu nhé!!!

Khụ khụ, nghe kỹ nghe kỹ! Đây! Chính là người đó, đừng có tảng lờ! Hôm nay ta thật sự rất kích động a~ rốt cục cũng vào được ngôi trường mà ta luôn thèm nhỏ dãi... ý, không phải! Là ngưỡng mộ đã lâu! Người muốn biết vì sao không? Oa ha ha ha ha ha

~~ còn lâu mới nói cho người nhé!!! (—____—|||||)

A! Đừng bỏ đi mà! Sao người chẳng thèm truy hỏi ta tại sao lại không nói cho người biết?! Cũng không nài nỉ ta nhất định phải kể cho người hay?! Thật quá đáng! Xem thường ta hả?! (rõ ràng là chính người không chịu nói mà...) Được rồi! Ta quyết định sẽ tiết lộ! Bất quá, phải giữ bí mật nha

tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không được nói cho người khác biết! Ừm... à... chuyện đó... kỳ thật~~ chính là... bởi vì~... .. bởi vì... Thứ nhất, trường học này chính là nơi hồi trước anh hai ta từng học! Thứ hai~~ ha ha

ha ha, cứ nghĩ đến thật đúng là bội phục chính mình~~ sao ta lại có thể thông minh lanh lợi, trí tuệ hơn người... .. (phía dưới lược bớt 2000 chữ) như vậy chứ? Trường học này vốn cách nhà ta rất xa! Như vậy ta có thể ở cùng anh hai rồi! Cái gì? Người nghe chưa hiểu sao? Ngốc quá! Trường học cách xa nhà ==> nếu ta đi từ nhà đến thì rất bất tiện! Nhưng anh hai đã ra riêng sống một mình, mà chỗ ở của anh ấy lại gần ngay trường nha! Người nói xem! Người nói xem! Như vậy ta không phải có thể cùng anh hai tạo ra thế giới riêng của hai người rồi sao? A ha ha ha ha ha ha ha

~ cái gì cái gì? Người còn chưa hiểu tại sao ta ở chung với anh hai lại vui vẻ như vậy? Xì! Nói người ngốc người còn không chịu nhận! Đương nhiên là bởi vì trong trái tim thuần khiết của ta chỉ có người anh hai vừa đẹp trai, vừa dịu dàng, vừa chu đáo, vừa... (lại lược bớt 5000 chữ phía dưới) của ta thôi!!!!!! (nhân tiện nhắc tới, ta còn có một anh trai cùng một chị gái nữa~ nhưng mà, bọn họ sao có thể so sánh với anh hai được!! Đúng không?! Lại nhân tiện nhắc tới đây, anh hai thân yêu của ta hiện tại chính là tổng tài trẻ tuổi của xí nghiệp Trầm thị nhà ta đó!! Khủng chưa?!) Từ bé ta đã ‘chăm’ anh hai rồi! Trong lòng ta hồi nhỏ còn có một nguyện vọng cũng rất nhỏ nữa~ ta vô cùng thích anh hai nha ~ tương lai ta nhất định phải làm vợ yêu của anh ấy, anh hai cũng sẽ làm chồng yêu của ta!!!! Tuy rằng... hiện tại tình yêu của ta vẫn dừng ở giai đoạn sơ kỳ... hix, được rồi, là giai đoạn thăm mền... Nhưng mà... nhưng mà... Ta có quyết tâm, có niềm tin sẽ khiến anh hai cũng thích ta! Phải biết rằng, anh hai từ nhỏ vốn thương yêu ta nhất đó

~ cho dù cứ có cơ hội là ta lại chui vào trong lòng anh hai giả trò ăn đậu hũ non, anh ấy cũng chưa bao giờ đẩy ta ra nha!!! (*lau mồ hôi*... Người hiểu cái gì gọi là ‘giả trò’ sao? Cũng không biết là ai ăn đậu hũ của ai nữa |||||) Cho nên... cho nên... ta quyết định phải tận dụng cơ hội trời ban này... ờm... tuy rằng phần lớn đều là do ta tự sắp đặt trước... để hoàn thành kế hoạch vĩ đại của ta... (đèn bật sáng!! chữ hiện ra!!!) Kế – Hoạch – Cửa – Chồng!!!!

2. Chương 1-2

Trầm Thước rón rén mở cửa phòng, thăm dò liếc nhìn vào bên trong, chắc... anh hai quả nhiên còn chưa về...! Thở dài, cởi giày, ném túi sách xuống sàn, cậu liền lao vào phòng ngủ, nhào tới chiếc giường đôi siêu lớn mà cậu thích nhất~!! Ha ha~ sau này có thể ngủ cùng anh hai rồi~~ cứ nghĩ đến là lại muốn chảy nước miếng

~~>_

~!!!! Trầm Thước hưng phấn lăn qua lăn lại trên giường, thật thoải mái quá! Cuối cùng sau khi an tĩnh xuống, cậu lại nhớ tới bộ dáng ‘thất kinh’ của anh hai khi đêm qua đột nhiên thấy mình mang theo túi lớn túi nhỏ xông vào cửa nhà, liền không nhịn được mà phì cười ra tiếng. Rất khó có thể bắt gặp bộ dáng anh hai giật mình như vậy nha~~ tuy rằng anh ấy rất nhanh lại có thể khôi phục bình tĩnh... Nhưng dù sao~~ mình cũng đã thấy được rồi! Hơn nữa... Hơn nữa... Ha ha ha ha~~ hôm qua... hôm qua... mình chính là ngủ cùng với anh hai đó, vừa nghĩ tới chuyện anh hai nằm ngay bên cạnh, trái tim nhỏ bé của Trầm Thước lại đập thình thịch, cậu thật hy vọng có thể nằm trong lòng anh hai mà ngủ! Tuy rằng... anh hai suốt đêm đều đưa lưng về phía cậu, hơn nữa sáng nay lúc cậu dậy vẫn thấy anh ấy duy trì cái tư thế đó, hình như chưa từng động dậy chút nào! Cậu chỉ đành bĩu môi mếu máo... Sao anh hai lại khó hiểu phong tình như vậy chứ! Thật là... Nhưng thực ra... cậu vì gắng duy trì suốt hai tiếng không ngủ, nằm chờ anh hai xoay người, sau đó mệt quá, cũng liền ngủ say lúc nào không biết...

Haiz~~ liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, thời gian còn sớm, anh hai có lẽ vẫn đang phải làm việc, Trầm Thước cảm thấy mí mắt nặng trĩu, muốn... ngủ một chút quá... Không được~~ phải đợi anh hai về... đợi anh hai... .. Niềm tin kiên định (?) này không bao lâu đã bị cậu quăng tới tận Siberia, xem tình trạng hiện giờ, ngủ là nhu cầu cấp thiết nhất, bởi vậy... cho nên... Trầm Thước chẳng mấy chốc đã tung tăng đi gặp chu công!

Trầm Tĩnh vừa mở cửa, đập ngay vào mắt chính là đôi giày đá bóng bị vứt bừa trên bậc thềm, đi vào một chút, lại là một chiếc túi sách bị quăng xó. Cười lắc lắc đầu, Tiểu Thước thật chẳng chịu nổi gì cả, cứ về đến nhà là lại ném đồ lung tung.

“Tiểu Thước?” Gọi một tiếng, không thấy ai trả lời.

Trầm Tĩnh cởi áo vest ra móc lên giá, đi về phía phòng ngủ. Vừa vào liền thấy cậu bé con mà anh luôn để tâm từng khắc kia chính đang cuộn mình trên giường, xem bộ dáng có vẻ như đã ngủ. Khẽ nhú mào, đầu thu thời tiết chuyển lạnh, sao chưa thêm đắp chăn mà đã nằm lả ra như vậy rồi, nhóc mê ngủ này! Lặng lẽ đi qua, kéo chiếc chăn mỏng trên giường, nhẹ nhàng đắp lên cho Trầm Thước.

“Ừm...” Trầm Thước đột nhiên rên khẽ một tiếng, Trầm Tĩnh vội vàng khựng tay lại, chỉ sợ không cẩn thận làm cậu thức giấc, nhưng Trầm Thước chỉ là xoay người, nằm ngửa ra tiếp tục ngủ.

Thở phào một hơi, Trầm Tĩnh lại đắp kỹ chăn cho cậu, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, tỉ mỉ ngắm nhìn bảo bối của anh. Nét ngây thơ trên khuôn mặt trẻ con còn chưa mất, cộng thêm thùy nhạn yên bình, khiến người ta có một thoáng ảo ảnh, tựa như cậu là thiên sứ lạc bước xuống phàm trần vậy. Thầm muốn ôm chặt cậu vào lòng, rồi lại sợ phá hỏng bầu không khí an tường ấy, Trầm Tĩnh đã lâu không có thận trọng như vậy, cũng hiếm khi không chút nào tránh né mà ngắm nhìn Trầm Thước sâu kỹ đến thế, không khỏi có chút si ngốc, vô thức vươn tay, khẽ xoa gương mặt phấn nộn, âu yếm vuốt ve, không lâu sau, ngón tay kia liền bắt gặp di tích... bờ môi mọng nước mềm mại... .. Chậm rãi cúi người xuống, ngay tại khoảnh khắc khi đôi môi của hai người sắp chạm được vào nhau, Trầm Tĩnh kinh hoảng giật mình! Cuống quýt đứng dậy khỏi giường, bóp chặt lồng ngực thở dốc. “Trầm Tĩnh! Em ấy là em trai của mày mà! Sao mày có thể làm như vậy?!” Trong lòng một lần lại một lần lặp lại những lời này, theo tâm tình dần dần an tĩnh mà áp chế cơn tình triều đang quay cuồng mãnh liệt trong nội tâm.

Chăm chú ngắm nhìn Trầm Thước vẫn đang ngủ say không hay biết gì: “A, đã 6 năm... Xem ra cả cuộc đời này của anh đều bị em trói buộc rồi... Thế nhưng em... trước sau có lẽ cũng chỉ có thể là người em trai thương yêu nhất của anh thôi... ..” Khẽ lẩm bẩm tự giễu, Trầm Tĩnh xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Anh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, chọn mấy thứ nguyên liệu chuẩn bị bắt tay vào làm cơm chiều. Tuy rằng Trầm Tĩnh vốn sống một mình, nhưng vẫn tương đối chú ý tới vấn đề ăn uống, trước kia lúc còn ở cùng gia đình, anh cũng đã học được mấy món từ mẹ, hơn nữa do có thượng đế ưu ái, nên anh học cái gì cũng đều rất nhanh, chỉ cần nhìn theo sách là có thể làm được giống đến tám chín phần mười. Kể từ đó, anh liền thích ở nhà tự nấu ăn, trong tủ lạnh luôn luôn chật kín nguyên liệu.

Ước chừng chưa tới một tiếng, ba món ăn một món canh đơn giản đã nhanh chóng được dọn lên, cũng đủ cho hai người ăn rồi. Kể tiếp chắc nên gọi Tiểu Thước dậy dùng cơm.

Trầm Tĩnh sắp sẵn bát đĩa, mới đi vào phòng: “Tiểu Thước, Tiểu Thước!” Khẽ lay Trầm Thước, thanh âm từ tính tràn ngập nhu tình. Trầm Thước ‘ừm’ một tiếng chậm rãi chuyển tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy người anh hai mình yêu nhất chính đang gọi mình rời giường, tức khắc lại nhào vào lòng anh hai. “Anh hai!!” Cọ cọ lên người anh hai, thật hạnh phúc chết được

~Cười khở vổ vổ thiên hạ trong lòng: “Tiểu Thước, ngoan, ăn cơm thôi! Đi nào.”

“Ừ! Anh hai bế em cơ!” Vẫn rúc đầu vào cái ôm ấm áp, cậu còn lâu mới chịu buông ra!

Tưởng Trầm Thước vẫn chưa tỉnh hẳn, Trầm Tĩnh không nói thêm gì nữa, một phen bế ngang cậu lên, đi đến trước bàn ăn. Nhẹ nhàng đặt cậu tới trên ghế, chính mình thì ngồi xuống bên cạnh cậu. “Tiểu Thước, ăn cơm đi!”

Trầm Thước nhìn nhìn thức ăn trên bàn, nghiêng đầu hỏi: “Là anh hai làm sao?”

Vén mấy sợi tóc mái đến sau tai cho cậu, cười đáp: “Đúng vậy. Tiểu Thước, mau ăn thử xem có ngon không?”

Ánh mắt của Trầm Thước bởi vì nghe xong những lời này mà sáng long lanh, bộ dáng cũng trở nên hưng phấn vô cùng: “Món anh hai làm nhất định rất ngon! Sau này anh hai phải luôn làm cho em ăn nhé, được không?”

“Được.” Ánh mắt anh nhìn cậu hoàn toàn tràn đầy sủng nịch cùng cưng chiều.

Trầm Thước có được đáp án khẳng định, thỏa mãn bắt đầu toàn tâm toàn ý hưởng thụ “bữa tối tình yêu” của mình. Trầm Tĩnh thì thỉnh thoảng lại gấp món cho cậu, hoặc chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn bộ dáng đáng yêu của cậu mà thôi.

3. Chương 2

Vỗ vỗ cái bụng đã no căng, Trầm Thước bắt đầu làm biếng, lẩn lẩn lẩn lẩn, cuối cùng lẩn đến chiếc ghế salon mềm mại, bộ dáng tựa như không bao giờ muốn động đậy nữa. Trầm Tĩnh nhìn cậu, cười nói: “Tiểu Thước, vừa cơm nước xong liền như vậy, sớm muộn gì em cũng biến thành một bé heo ú mắt thôi.”

Bữa rồi, Trầm Thước có chút tủi thân hỏi: “Nếu biến thành bé heo thật, anh hai sẽ không thích em nữa sao?”

Đi qua nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của Trầm Thước, Trầm Tĩnh khẽ thở dài: “Dù Tiểu Thước có biến thành thế nào anh hai cũng đều thích.” Trầm Thước nghe xong lập tức trưng ra nụ cười tuyệt diệu mà theo như cậu hình dung, thì phải gọi là “Nụ cười hoàn mỹ thượng thiên nhập địa thiên hạ vô song phách lịch vô địch siêu cấp soái khí” (|||||||) nhưng mà, ở góc nhìn của Trầm Tĩnh, đây lại chính là nụ cười đáng yêu nhất trên đời~~ Anh xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu: “Không muốn vận động thì em cứ nghỉ ngơi trước đi, chờ anh hai thu dọn xong bát đĩa, chúng ta sẽ đi sửa sang lại phòng khách một chút, dù sao hôm nay em cũng phải ngủ ở đó mà, được không?”

Trầm Thước vừa nghe xong liền nhảy dựng lên tựa như bị kim đâm: “Tại sao? Tại sao em phải ra ngủ ở phòng khách? Không phải anh và em sẽ ngủ cùng nhau sao?”

“Tiểu Thước ngoan, anh phải làm việc, em phải học bài, ngủ một phòng thế nào cũng sẽ bị ảnh hưởng, dù sao phòng khách vẫn để không, dọn dẹp lại một chút là có thể ngủ, anh hai sẽ không để em chịu thiệt đâu.” Trầm Tĩnh dỗ dành nói. Trời mới biết căn bản không phải vì cái lý do này, nếu mỗi ngày anh đều ngủ cùng giường với Tiểu Thước, đảm bảo đến một lúc nào đó anh nhất định sẽ không kiềm chế được mà làm ra chuyện thương tổn tới bảo bối, nếu như vậy, cả đời này anh sẽ vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình.

“Không muốn... Em không muốn...” Nước mắt Trầm Thước chỉ chực trào ra, đong đầy thủy quang long lánh: “Anh hai, em cam đoan sẽ không làm phiền anh đâu, nếu không, em sẽ sang phòng khác học bài, lúc ngủ lại trở về, tuyệt đối tuyệt đối không gây ồn ã cho anh. Anh hai... Em muốn ngủ cùng anh cơ... Hu...” Càng nói càng khổ sở, Trầm Thước thật sự nhịn không được, vẫn là khóc lên.

Thấy bảo bối của mình khóc, Trầm Tĩnh làm sao còn dám cố chấp nữa, vội ôm lấy Trầm Thước, kéo cậu vào lòng. Dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cậu, hạt lệ đọng ở trên tay, cũng thấm đến trái tim Trầm Tĩnh. Khẽ vuốt lưng Trầm Thước, ôn nhu dỗ dành: “Bảo bối, đừng khóc, anh hai đáp ứng em, chúng ta không ai phải ngủ ở phòng khách cả, chỉ ngủ trong phòng anh thôi. Em cũng không cần sang phòng khác học bài, em muốn thế nào liền như thế ấy, vậy đã hài lòng chưa, nào?”

Trầm Thước ngược cặp mắt hồng hồng trừng nhìn Trầm Tĩnh, giọng nói sau khi khóc còn chưa xuôi: “Anh hai... Chúng ta thật sự không ngủ riêng nữa chứ?”

“Không ngủ riêng. Tiểu Thước nói cái gì thì là cái đó!” Cưng chiều nhìn cậu, Trầm Tĩnh thoáng ai oán nghĩ, sau này anh chỉ sợ phải thường xuyên tắm nước lạnh rồi...

Buổi tối, khi Trầm Tĩnh vừa tắm rửa xong đi ra, liền thấy Trầm Thước đã nằm trên chiếc giường lớn. Ôm cái chăn mỏng, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào anh, dường như muốn nói gì đó, nhưng miệng cứ mấp máy không ra lời.

Trầm Tĩnh biết Tiểu Thước đang lo lắng cái gì, chỉ lặng lẽ thở dài, đi đến bên giường, đắp chăn lên cho cậu, rồi đặt người nằm xuống ngay bên cạnh cậu.

Trầm Thước thấy anh hai làm vậy, cũng không nghe anh nhắc đến chuyện ‘tổng’ cậu ra phòng khách, tâm tình cuối cùng đã có thể buông lỏng, lập tức không gắng gượng thêm được nữa, nhích lại gần anh hai, mơ màng chìm vào giấc ngủ. Trầm Tĩnh đầu tiên là cứng đờ người, bất quá nháy mắt đã khôi phục được bình tĩnh, nhìn nhìn bé con còn đang cọ cọ trên ngực mình, nhịn không được vươn tay ôm lấy cậu, đem cậu toàn bộ nhét vào lòng.

Được anh hai ôm, Trầm Thước đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào, chỉ là không ngăn được cơn mệt mỏi, chẳng bao lâu sau đã nhanh chóng thiếp đi.

Trầm Tĩnh lại ngủ không nổi. Liền giữ nguyên tư thế ôm Trầm Thước, đợi cho hô hấp của cậu đi vào quy luật đều đều, mới thoảng buông ra một chút. Ánh đèn mờ ấm áp bên giường rọi lên gương mặt của Trầm Thước, tỏa ra vàng sáng mê ảo, trên đôi môi mỏng ẩn hiện tiểu ý như có như không...

Trầm Tĩnh chăm chú ngắm nhìn cậu hồi lâu, mới cúi đầu in lại một cái hôn khê lên gò má phấn hồng, nhưng nụ hôn, bất giác lại dần dần dời đến... nơi lòng anh đã vô số lần khao khát... đôi môi...

“Bảo bối...”

Sáng sớm hôm sau, Trầm Tĩnh lần thứ hai vì phải gọi Trầm Thước rời giường mà đau đầu không ít. Bảo bối của anh mắc chứng huyết áp thấp, sống chết cũng không chịu dậy, cường ép thì anh lại không nổi, chẳng may làm đau Tiểu Thước, thì chính anh sẽ là người chết vì đau lòng trước tiên. Gọi cả buổi vẫn không có gì tiến triển, Trầm Tĩnh đành phải vào phòng tắm lấy chiếc khăn mặt, dùng nước ấm tắm ướt, vắt khô, từng chút từng chút một, thật cẩn thận lau mặt cho Trầm Thước. Lau xong, lại ném khăn mặt lên chiếc tủ đầu giường, bắt đầu giúp Tiểu Thước thay quần áo.

Có thể thấy được, đây rõ ràng là ông trời muốn khảo nghiệm khả năng tự chủ của Trầm Tĩnh, không chỉ mỗi ngày bắt anh ngủ cùng với người trong lòng, chạm lại chạm không được, buổi sáng còn phải đè nén khát khao ham muốn, mặc quần áo cho bảo bối mang thân thể trơn mềm thơm ngào ngạt kia. (Lịch Tiểu (tác giả): Đáng thương ghê

làm ta viết ra cũng phải rơi lệ thông cảm

~)

Đợi đến lúc Trầm Thước chân chính tỉnh táo lại, liền phát hiện mình đã ngồi trước bàn ăn, ăn mặc chỉnh tề tề, bữa sáng cũng đã được đặt ngay ngắn trên bàn

~~Biết mình lúc sáng rời giường nhất định đã làm cho anh hai tổn nhiều vất vả, gương mặt Trầm Thước không khỏi đỏ hồng. “Anh hai... Thục xin lỗi...”

“Bé ngốc, có cái gì mà phải xin lỗi? Được chăm sóc em, anh hai thực sự rất vui vẻ.” Lời này là trăm phần trăm thật tình a, chỉ cần không tính đến phương diện khiến người ta có chút thống khổ kia thôi... Bất quá đối với Trầm Tĩnh mà nói, có thể mỗi ngày được tiếp xúc với bảo bối gần gũi như vậy, chút thống khổ ấy có đáng là gì, anh sẵn sàng vui vẻ chịu đựng.

Nghe được câu trả lời của anh hai, nụ cười hạnh phúc liền tràn đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Thước, ngoan ngoãn ăn bữa sáng. Trầm Tĩnh thừa lúc cậu chuyên tâm ăn cơm, ánh mắt vẫn nhìn cậu không chớp.

Trước cánh cổng cao rộng của trường M, Trầm Thước vẫy vẫy tay tạm biệt anh hai, nhìn thấy anh đã lái xe rời đi, mới thông thả đi vào trong trường học.

Thật vất vả mới tới giờ nghỉ trưa, cặp mắt đầy nhức mỏi, Trầm Thước nằm úp sấp lên bàn, chẳng muốn động đậy tí ti, thỉnh thoảng trên vai chợt bị ai đó thụi một cái. “Oa

!” Tiếng kêu hô đau vang vọng cả tầng lầu, mãi cũng chưa thể tán đi..... (—____—b)

Nhìn lại, hóa ra là cô bạn thân của mình – Hạ Du.

“Giết người a! Ra tay nặng như vậy, cẩn thận về sau không ai chịu lấy!” Hung hăng liếc mắt trừng cô một cái, Trầm Thước lên án tội trạng.

“Đi chết đi! Không khiến cậu phải quan tâm, hừ, tở đến chính là vì lo cho cậu đấy! Nào nào, kể tở nghe xem kế hoạch cao minh kia của cậu đã tiến triển được đến đâu rồi?” Hạ Du cốc đầu Trầm Thước một cái rõ đau, kéo chiếc ghế bên cạnh cậu ra liền ngồi xuống.

Hạ Du và Trầm Thước là bạn học quen biết với nhau từ nhỏ, lên sơ trung lại cùng bàn, nhìn theo góc độ người khác, rõ là một cặp nam thanh nữ tú, phơi phơi xuân tình, có thể đã sớm thành đôi, đương nhiên đám bạn học trong lớp cũng không thiếu những lời đồn như vậy, nhưng cái cặp đẹp đôi số 1 trong miệng người khác này lại cố tình không chịu thành hiện thực, đến giờ vẫn chỉ toàn đối chọi gay gắt, càng lớn càng không có chút dấu hiệu mờ ám gì, cuối cùng lại trở thành bạn tốt nhất của nhau.

Thế nào mới gọi là bạn tốt nhất a! Chính là cái loại không có gì giấu nhau ấy. Cho nên, ngay khi Trầm Thước phát hiện ra mình thích anh hai, người đầu tiên tìm tới chính là Hạ Du. Tâm sự với cô tất cả, vốn muốn tham khảo ý kiến của người bạn thân nhất, ai biết được Hạ Du thật đúng là thoải mái, căn bản không hề nhắc đến luân lý, đạo đức gì đó trước mặt cậu, chỉ hỏi cậu một câu: “Cậu thật lòng thích anh ấy? Yêu anh ấy hả?” Trầm Thước cũng thật sự suy nghĩ một lúc lâu, mới nghiêm túc nhìn thẳng vào Hạ Du, gật đầu. “Vậy không phải đã xong rồi sao, cứ theo đuổi thôi. Trước kia tở còn tưởng cậu nhất định là cái loại thẳng thắn cố chấp đến chết không buông, không ngờ lại là đồ rụt rè nhút nhát~” Hạ Du bĩu môi nói, đương nhiên đối lấy sự cảm tức của Tiểu Thước bảo bối đáng yêu nhà chúng ta rồi

~Từ sau khi biết thẳng bạn mình thích anh trai nó, Hạ Du cũng không phải không quan tâm, cô bắt đầu để ý đến những thông tin có liên quan tới tình yêu đồng tính, đương nhiên internet chính là nguồn kiến thức rộng nhất. Sau bước đầu tìm hiểu, Hạ Du bắt đầu mê tiểu thuyết đam mỹ, cũng đem chút thông tin cơ bản nói cho Trầm Thước.

Ngày nào đó, sau khi Hạ Du giải thích cho Trầm Thước cái gì gọi là “Công”, cái gì gọi là “Thụ”, Trầm Thước chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, hỏi: “Tiểu Du! Cậu nói xem tở làm công~~ hay làm thụ mới tốt đây? Tuy rằng tở rất thích để anh hai ôm, nhưng là cũng muốn ôm lại anh hai nữa... Thật khó nghĩ nha... Tiểu Du Tiểu Du~ mau chọn giúp tở đi!”

Hạ Du nghe xong, giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, nghiêng đầu liếc nhìn cậu một cái, lạnh lùng nói: “Lấy cái bộ dáng nhỏ yếu này của cậu mà đòi làm công? Đừng nói kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng không có khả năng đâu.”

Những lời này thực khiến Tiểu Thước bảo bối có chút buồn bực, bắt quạ sau khi ngẫm lại, có thể luôn được anh hai ôm cũng không phải chuyện gì xấu, thậm chí cậu thực thích cảm giác đó a, vì thế lời nói của Hạ Du liền cứ như vậy bị cho qua, không buồn không buồn!

(Lịch Tiểu: Kỳ thật người buồn bực cái gì chứ, dù sao cũng đã sớm định tốt rồi, chắc các vị đại nhân chỉ cần liếc mắt một cái liền đã nhìn ra thôi~~)

4. Chương 3

Từ sau khi Trầm Thước có Hạ Du cùng bàn bạc về chuyện yêu đương, hai cái đầu đã lập định hàng tá kế hoạch, mà căn bản, đều là do Trầm Thước nghĩ ra, sau đó mới nghiêm túc trình bày với Hạ Du để trưng cầu ý kiến. Hạ Du mỗi khi im lặng nghe xong, cũng chỉ đơn giản phán một câu đánh giá, nhiều lần đều khiến sự tự tin của Tiểu Thước chịu sự đả kích nghiêm trọng.

Rất cục có một ngày, Trầm Thước sau khi nói xong kế hoạch mới nhất của cậu, không để Hạ Du kịp mở miệng, đã vội giành trước: “Mặc kệ! Lần này tở nhất định phải đem kế hoạch thực hiện đến nơi đến chốn!!! Cậu không được ngăn cản tở nữa!!!!”

Hạ Du nhún nhún vai: “Mặc kệ thì mặc kệ thôi, tớ thật muốn xem xem, cậu có thể làm được gì!”

Vì thế, cho nên, cái kế hoạch vĩ đại kia của Trầm Thước, cứ như vậy được xác định. Tiến hành.

Được rồi, chúng ta lại quay trở về với khung cảnh trong phòng học giữa giờ nghỉ trưa. Hạ Du đá đá Trầm Thước: “Này! Cậu có chịu nói hay không hả?! Không nói thì sau này dù gặp chuyện gì cũng đừng tới tìm tớ nữa!” Dứt lời liền làm bộ muốn đứng lên.

“Á, đừng đi! Tớ nói! Tớ nói mà.” Trầm Thước vội vàng kéo nhỏ.

“Ừm... Hiện giờ thì tớ đã được ở chung với anh hai rồi, thậm chí anh ấy còn cho tớ ngủ cùng giường nữa

~” Mặc dù phải ăn vạ một chút mới khiến anh hai đáp ứng... nhưng Trầm Thước tuyệt đối sẽ không kể chuyện đó cho Hạ Du, đùa à, nếu nhỏ biết, chưa tính đến khoản miệng lưỡi đầy lực sát thương của nhỏ, không bị nhỏ cười chết mới là lạ.

“Hử? Nói như vậy, hai người vẫn là có tiến triển đấy chứ.” Hạ Du nở nụ cười đen tối: “Thế... anh ấy có phản ứng gì với cậu gì không?”

Bị Hạ Du chọc ngược, mặt Trầm Thước đỏ hồng: “... Tớ không biết... Anh hai còn chưa có... ừm... chưa có...”

“Chưa có đối với cậu làm ra cái chuyện mà cậu vô cùng muốn anh ấy làm chứ gì?” Chịu không nổi nghe cậu ập a ập ứng mãi, Hạ Du giúp cậu huych toẹt hết ra.

Thẹn muốn chết, Trầm Thước nổi giận: “Sao cậu biết tớ muốn anh ấy làm gì với tớ!!!!” Trùng này trùng này! Trùng chết cái đồ miệng rộng cậu đi.

“Ô hô, Tiểu Thước nhà ta khi nào đã biến thành rụt rè như vậy rồi? Sức mạnh của tình yêu thật sự là vĩ đại nha

” Hạ Du tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, thưởng thức khuôn mặt hồng hồng của Trầm Thước: “Chắc chắc, Tiểu Thước nhà ta thật sự là mỹ nhân, khi nóng giận cũng toát đầy mị lực

” Nói xong gục xuống bàn cười ha hả, bả vai run rẩy kịch liệt: “Ôi... Cười chết tôi mất... Không được... Bụng sắp chuột rút rồi... A ha ha ha ha ha ha

~” Hồn nhiên không để ý tới kẻ bị trêu chọc đã tức giận đến mức muốn phun lửa

~~Đợi sau khi cười đủ, Hạ Du mới chậm rãi ngồi thẳng dậy, nhìn nhìn bộ dáng ‘không bao giờ thêm để ý đến cậu nữa’ của Trầm Thước, tức cười vỗ vỗ vai cậu: “Được rồi được rồi, chúng ta là bạn bè mà~ cho tớ cười một tí cũng chẳng mất của cậu miếng thịt nào, đừng giận đừng giận! Kế tiếp tớ nhất định sẽ nghiêm túc cùng cậu thảo luận nghiên cứu, tuyệt đối không cười cậu nữa đâu!”

Thấy nhỏ bạn đúng thật là không giễu cợt mình nữa, Trầm Thước rầu rĩ hỏi: “Chính cậu nói đấy, không được cười nữa. Giờ thì nghĩ giùm tớ đi, phải làm sao mới biết được anh hai có cảm giác gì với tớ không?”

“Cái này á~~ tớ cũng đã sớm nghĩ tới rồi!” Đứng dậy trở về chỗ ngồi của mình, Hạ Du moi moi móc móc trong cặp, cuối cùng lấy ra một quyển sách có bìa màu phấn hồng ném tới lòng ngực Trầm Thước. “Xem đi! Đây chính là tớ tài trợ cho cậu đó!”

Cúi đầu nhìn xuống cuốn sách mà mình luống cuống tay chân mãi mới cầm vững: “Hả? Yêu đương Bảo điển ?” (Bảo điển: cuốn sách quý, thường dùng để chỉ những tuyệt học võ công, như ‘Quyển Hoa Bảo điển’ của Đông Phương mỹ nhân vậy =))) Trầm Thước có chút ngạc nhiên, vội mở ra xem. Không nhìn còn đỡ, vừa đọc thì, một chuỗi hắc tuyến liền phủ đầy trán cậu. “ Làm sao để thu hút sự chú ý của ‘người ấy’ , Làm sao để khiến người ấy phải quỳ gối dưới váy bạn , Kiểu con gái nào hấp dẫn người ta nhất” Thở sâu, sắc mặt vẫn là đen sì: “Hạ

Du

~~!!!! Cậu xỏ lá tớ hả, đây rõ ràng đều là những thứ chỉ dành cho nữ sinh xem!!!!!! Cậu! Đi! Chết!!!!”

Thấy thằng bạn định quăng quyển sách đi, Hạ Du vội nói: “Ấy đừng! Chắc, cậu làm cái gì vậy hả! Cũng không giấu lại mà xem, hiện giờ người cậu thích chính là anh hai cậu đó, anh ấy là đàn ông, đương nhiên

cậu phải đọc thứ này rồi! Chẳng lẽ lại đi tìm hiểu ‘làm thế nào để theo đuổi một cô gái’?!” Thấy sắc mặt Trầm Thước đã dịu đi chút ít, Hạ Du tiếp tục nói: “Hơn nữa, tớ cũng không thần thông quảng đại đến mức có thể giúp cậu tìm được sổ tay hướng dẫn tình yêu cho nam nam a... Dù sao, cậu cứ đọc thử đi, lại đâu có mất gì.”

Cúi đầu nghĩ nghĩ, tuy rằng vẫn cảm thấy là lạ, nhưng Trầm Thước thật sự không nói thêm gì nữa, chỉ lẩm bẩm một câu: “Tạm tin cậu một lần vậy...” rồi đem cuốn ‘Bảo điển’ màu hồng phấn kia nhét vào túi sách, về nhà ngâm cứu sau.

“Ha hã, vậy là được rồi~ Sau này có vấn đề gì cậu cứ tới hỏi tớ~ chúng ta đã làm bạn nhiều năm như vậy, có thể giúp được tớ nhất định sẽ giúp! Tiểu Thước cố lên nha!” Hạ Du nháy mắt mấy cái, cười nói. Ha hã~ về sau có thể là kẻ đầu tiên biết được quá trình yêu đương của Tiểu Thước cùng anh hai nó rồi~ 2 người đều là zai đẹp, đặc biệt là Trầm đại ca a

~~ thật hạnh phúc quá đi mất!!

Tuy rằng cảm giác được Hạ Du hình như còn có mục đích khác, nhưng là nghĩ mãi cũng không tìm thấy chỗ nào không đúng, Trầm Thước liền không để ý tới nữa, nghĩ thầm rằng, dù sao vẫn là bạn thân từ hồi bé xít, có lẽ nhỏ chỉ quan tâm tới mình thôi. (... |||||)

Buổi chiều sau khi tan học về nhà, Trầm Thước lén lút ngó trái ngó phải, mới lấy ra cuốn sách mà Hạ Du đưa cho, nằm kênh lên giường. Lọc bỏ hết những việc mà chỉ con gái mới làm được, ờm, cũng chính là những việc mà Trầm thiếu gia của chúng ta không thể thực hiện nổi~~, không biết quyển sách này có thật sự dùng được với cậu không nữa.

Trầm Thước thế nhưng vẫn đọc rất chăm chú, có khi còn gật gật đầu tỏ vẻ tán thành, dù sao cậu cũng là con trai mà, sách này vốn chính là dùng để dạy cách lấy lòng con trai đấy thôi, cậu cũng có quyền lên tiếng chứ?

Xem hết hơn phân nửa, sức nhớ ra anh hai sắp về, Trầm Thước vội giấu sách đi, nhắm lại mấy thứ mình vừa đọc, chuẩn bị đêm nay đem ra thử nghiệm luôn. Khi khi cười trộm hai tiếng, thật không biết hiệu quả sẽ là thế nào nhỉ! Thật chờ mong a

~Chờ, chờ mãi, Trầm Thước vừa nghe thấy tiếng cửa mở, lập tức nhảy cẫng lên tựa như chú thỏ con, nhào ra đón. Trầm Tĩnh vừa đi vào, liền chứng kiến Tiểu Thước chạy tới, vội giang tay ôm lấy, sợ cậu bị trượt ngã. Xoa xoa mái tóc mềm của Trầm Thước, Trầm Tĩnh dịu dàng hỏi: “Tiểu Thước, sao em lại vội vã như vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có ạ, tại em nhớ anh thôi!” Vừa nói vừa rúc vào lòng anh hai.

Trầm Tĩnh để mặc cậu tùy ý, lại bắt giác nở nụ cười sủng nịnh.

Thứ mà trong lòng Trầm Thước lúc này đang nghĩ tới, chính là mấy cái ‘phương pháp quyến rũ anh hai’ chuẩn bị đưa ra tiến hành kia. Phù... Được rồi, ‘điều thứ nhất, vừa nói chuyện với người ấy vừa nháy mắt, biểu hiện ra vẻ quyến rũ, khiến người ấy phải say mê trong sóng mắt ôn nhu như nước của bạn

’ OK! Sẵn sàng! Xung phong!

Trầm Thước chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt càng không ngừng chớp, cho đến khi bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của anh hai.

Nhìn nhau vài giây, Trầm Thước vừa định mở miệng: “Anh hai...”

Trầm Tĩnh đột nhiên ngắt lời cậu: “Tiểu Thước! Mắt em làm sao vậy? Có phải bị cái gì bay vào rồi không? Sao cứ chớp chớp không ngừng thế? Có khó chịu lắm không? Có cần nhỏ thuốc đau mắt không?”

(—____—|||) Đây chính là vẻ mặt của Trầm Thước khi bị hỏi mấy câu này, nói không được, không nói cũng không xong. Cuối cùng, cậu vẫn là bỏ cuộc, thở dài một câu: “Anh hai, em không sao, anh đừng lo lắng...”

Hoài nghi nhìn cậu, thấy cậu đúng thật là không sao, Trầm Tĩnh mới không nói gì nữa, bé Trầm Thước đặt lên ghế sa lon, còn mình thì đi chuẩn bị bữa tối cho hai người.

5. Chương 4

Lần đầu tiên tác chiến đã kết thúc bằng thất bại. Trầm Thước nhìn anh hai đi làm cơm chiều, một mình ngồi trên ghế sa lon, cào cào vào gối dựa cho hả giận.

“Tức chết đi được! Sao anh hai lại nghĩ mất người ta có vấn đề chứ?! Quyển sách kia căn bản chỉ viết lung tung thôi! Hừ! Hừ!!” Sau khi gõ bàn một lúc, nâng má, Trầm Thước quyết định! Tiến hành tác chiến đợt hai!!!

Được rồi! Trước tiên phải tính toán một chút! Ách~ trên sách là nói như vậy... ‘Phải thường xuyên đi đi lại lại trước mặt người ấy~, tốt nhất là dùng bộ dáng thật hoạt bát, lấy đó biểu hiện sức sống trên người mình, phô bày vẻ lạnh lợi đáng yêu của mình!!’ Nhắm mắt lại, cẩn thận ngẫm lại, hình như không còn chỗ nào không bình thường có thể khiến anh hai lại tưởng mình bị làm sao nữa, được, quyết định! Cứ làm vậy đi!

Trầm Thước một bên lơ đãng xem TV, một bên vênh tai nghe ngóng động tĩnh. Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe thấy anh hai gọi mình: “Tiểu Thước, ăn cơm nào!”

Hít vào

thở ra

~ được rồi, thời điểm cho lần biểu hiện thứ hai rốt cục cũng tới rồi! Trầm Thước đáp tiếng: “Em tới đây~, liền thoăn thoắt chạy tới bên bàn ăn. Thấy anh hai đang muốn vào phòng bếp lấy đĩa, Trầm Thước liền hấp tấp: “Em~ đến!” Vội nắm lấy cơ hội, canh lúc Trầm Tĩnh đang cầm hai đôi đĩa đi ra, liền nhào tới. Trầm Thước mỗi bước đều nhảy lon ton, sắc mặt cũng vì thế mà trở nên hồng hồng, đáng yêu không thể tả, Trầm Tĩnh tuy rằng không biết Tiểu Thước lại đang bày trò gì, bất quá cũng không ngăn cản, chỉ là thưởng thức, nghĩ thầm, nếu Tiểu Thước mặc trang phục con thỏ, thì thật đúng là giống một bé thỏ con.

Trầm Thước thấy anh hai nhìn mình cười, tâm mừng như hoa nở, xem ra chiều này có hi vọng! Trong lòng vui vẻ, một bữa cơm cũng ăn đến ngon miệng vô cùng.

Ăn cơm xong, Trầm Thước nói muốn giúp anh hai thu dọn, lại bị anh cự tuyệt, đành phải đi xem TV. Nhưng cậu vẫn ứng theo kế hoạch đã định trước đó mà hành động, vừa đi vừa nhảy lon ton, mục tiêu: sofa!!! GO~! Đáng tiếc ông trời dường như đã quên bém mắt không để mắt tới Trầm Thước, lần này không hiểu tại sao, bước chân cậu đột nhiên không vững, lập tức đổ nhào về phía trước, hung hăng ngã ạch một cái.

“Ui đau!!!” Trầm Thước sợ đau nhất, lần này ngã mạnh vô cùng, cho nên đã sớm nhe răng nhếch miệng đến không còn hình tượng.

Nghe được động tĩnh vội vàng chạy tới, Trầm Tĩnh vừa thấy bảo bối ngã sòng xoài trên mặt đất, lập tức quỳnh lên, đi tới bế cậu dậy, ngồi vào ghế sa lon, đặt cậu lên đùi mình.

“Bảo bối, em bị đau ở đâu? Mau nói với anh hai a!” Vừa hỏi vừa xấn quần Trầm Thước lên xem xét. Lúc ống quần cuộn đến đầu gối, làn da vốn trắng nõn đã có một mảng tím xanh.

“Anh hai... Chính là chỗ này... đau quá a...” Thanh âm khe khẽ, bộ dáng uể oải.

Trầm Tĩnh dù nhìn hay nghe đều đã thấy đau lòng, đành phải đỡ dành trước: “Anh hai đi lấy chút thuốc cho em, xoa bóp một hồi sẽ không đau nữa!” Dứt lời liền thả Trầm Thước xuống ghế sa lon, chính mình thì đứng dậy đi lấy thuốc.

Sau khi bôi thuốc lên đầu gối Trầm Thước, Trầm Tĩnh đem bàn tay to áp lên, không nhẹ không nặng bắt đầu xoa bóp.

“Không muốn!! Đau quá!!” Bị chạm chỗ đau, Trầm Thước giật nảy lên, ánh mắt long lanh hơi nước, đáng đáng thương thương nhìn Trầm Tĩnh.

Bé Trầm Thước đặt vào lòng, lại vẫn xoa xoa chỗ máu đọng cho cậu, cảm giác được thiên hạ trong lòng khê run rẩy, vòng tay của Trầm Tĩnh càng siết chặt, miệng lại chỉ có thể an ủi: “Ngoan, phải xoa mới mau khỏi.” Biết anh hai là vì muốn tốt cho mình, Trầm Thước tuy vẫn đau, nhưng thật sự không kêu nữa, mặc cho anh hai xoa. Được người mình thích ôm lấy, dường như cũng không còn đau như lúc đầu.

Xoa xoa được một lát, Trầm Tĩnh mới dừng tay. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Trầm Thước lên, có chút bất đắc dĩ nói: “Em đó, không biết chăm sóc bản thân cho tốt sao? Làm chính mình bị thương, tâm anh hai cũng rất đau!”

Trầm Thước nghe anh hai nói vậy, trong lòng rất vui vẻ, nhỏ giọng cười: “Anh hai đối với em thật tốt!”

Trầm Tĩnh nhìn cậu, nhìn không được hôn một cái lên gương mặt phấn nộn, thở dài: “Ai bảo em là em trai bé nhỏ mà anh thương yêu nhất chứ!” Đúng vậy, anh chỉ có thể lấy thân phận là anh hai của cậu để tới gần cậu, quan tâm cậu, trân trọng cậu. Bất quá, có thể như vậy, cũng đã tốt lắm rồi, Trầm Tĩnh không dám có hy vọng xa vời nào khác, chỉ vì anh vô luận như thế nào cũng không muốn thương tổn tới Trầm Thước, cũng không muốn Trầm Thước sẽ bởi vì biết được tình cảm thật của anh mà xa lánh anh. Trầm Tĩnh nhìn cậu bé con vì quá thẹn thùng nên đã rúc vào lồng ngực mình, em vẫn là một đứa nhỏ thiện lương, chắc chắn sẽ không trách cứ kẻ gây tổn thương cho mình. Tình cảm của mình nếu như bị em ấy biết được, nhất định sẽ khiến em bối rối, như vậy, chính mình tại sao lại không thể buông tay?

Nếu là Trầm Thước thì sẽ không băn khoăn nhiều như vậy, tuy rằng anh hai nói chỉ bởi vì mình là em trai của anh, mới có thể hôn cậu, thế nhưng, điều này cũng đủ làm cho Trầm Thước vui vẻ lắm rồi.

Đêm đó, hai người một kẻ thì tâm tình nhảy nhót, vui vẻ không thôi, một kẻ lại chỉ là nhìn người trong lòng mình, không biết đã là lần thứ mấy tự nhắc nhở bản thân: ‘chỉ có thể làm người anh trai thật tốt của em ấy, chỉ có thể coi em ấy là em trai’, một lần lại một lần.

Kể từ ngày hôm đó, Trầm Tĩnh bắt đầu lặng lẽ thay đổi thái độ cư xử của mình đối với Trầm Thước. Trước kia thỉnh thoảng có những hành động đã vượt quá tình anh em thuần túy, thì bây giờ đã được anh tận lực kiềm chế lại. Trầm Thước tuy rằng nhận ra anh hai đối với mình dường như có chút xa lánh không thể nói rõ, nhưng vẫn là quan tâm tới mình, không có gì không đúng. Nhưng cái cảm giác nhỏ bé này cứ mãi lớn vồn, chung quy vẫn khiến cậu cảm thấy cả người ngứa ngáy khó chịu.

Ngày hôm sau, Hạ Du thấy Trầm Thước dạo này luôn buồn bã ỉu xìu, liền kéo cậu lên sân thượng của trường học, hỏi riêng.

“Tiểu Thước, cậu sao thế? Có phải đã xảy ra vấn đề gì với anh hai cậu rồi không? Sao lại không có tinh thần như vậy?”

“Đúng vậy đó... Kỳ thật tớ cũng không biết rốt cuộc không đúng ở chỗ nào, chung quy chỉ cảm thấy được anh hai đối với tớ không còn giống với trước kia nữa...” Trầm Thước nói xong, sắc mặt lại ỉu xuống.

“Sao vậy được? Anh hai cậu luôn thương cậu như thế cơ mà... Là bắt đầu từ khi nào vậy?” Hạ Du nghe xong cảm thấy kỳ quái, tiếp tục hỏi.

Trầm Thước vừa nghe xong, dường như nghĩ đến chuyện vui gì đó, mắt sáng rực lên một chút, nhưng thoáng cái lại tối sầm, chỉ ấp úng nói: “Ồm... Là bắt đầu từ sau cái ngày anh hai hôn lên mặt tớ. Đúng, chính là từ ngày đó!”

“Anh hai cậu hôn cậu?” Trùng to mắt tỏ vẻ mình bị shock, Hạ Du còn đi quanh Trầm Thước vài vòng đánh giá thẳng bạn từ trên xuống dưới.

“Thôi đi, tớ hiện giờ không có tâm tình giỡn chơi với cậu.”

Nhìn ra tâm tình của thẳng bạn thật sự không tốt, Hạ Du liền nuốt xuống mấy lời dả kích vừa định thốt ra, còn thật sự nghiêm túc nói: “Tiểu Thước, kỳ thật tớ nghĩ... rất có thể là anh hai cậu bởi vì hôn cậu một cái, mà phát hiện ra bản thân mình thích cậu, cho nên nhất thời không thể đổi mặt chẳng?”

“Vậy sao?” Hiển nhiên chưa từng nghĩ tới khả năng này, Trầm Thước cũng bắt đầu nhíu mày suy ngẫm.

Tuy rằng không phải không thể xảy ra, nhưng mục đích lớn nhất của Hạ Du là giúp Trầm Thước tỉnh lên, cho nên nhỏ tiếp tục nói: “Đúng thế! Tổ cảm thấy rất có khả năng đó nha! Cậu thử nói xem, thái độ của anh hai đối với cậu trước kia rốt cuộc có gì khác với hiện tại?”

“Ồm... Bắt đầu từ hồi tổ 10 tuổi, anh hai vẫn đối với tổ tốt lắm, bất cứ yêu cầu nào của tổ anh ấy đều thỏa mãn hết, tổ không vui anh ấy sẽ dỗ tổ, chưa bao giờ để tổ chịu chút thương tổn nào. Anh ấy nói nếu tổ tự làm đau mình, anh ấy sẽ rất khổ sở. Hiện tại, tuy rằng cũng là như thế này, nhưng tổ chung quy vẫn cảm thấy có thứ gì đó đã thay đổi, chính là không giống với lúc trước! Ai nha, tổ không nói rõ được, dù sao chỉ là một loại cảm giác mà thôi...” Trầm Thước nhớ lại trước kia anh hai đối với mình rất tốt, tâm tình cũng dần dần khá hơn.

“Hử? Tại sao lại là 10 tuổi? Đó không phải là năm cậu chuyển đến trường tiểu học của tổ, sau đó chúng ta mới quen nhau sao? Vậy trước kia anh hai đối với cậu không tốt à?”

Trầm Thước đương nhiên không cho phép người ta nói anh không tốt, lập tức bênh vực: “Đương nhiên không phải! Trước năm 10 tuổi nhất định anh hai cũng đối với tổ rất tốt, chỉ tiếc năm ấy tổ bị ốm nặng, đầu óc mơ hồ, những chuyện trước kia như thế nào đều không thể nhớ rõ. Khi tỉnh lại, anh hai đã ở bên cạnh tổ rồi, cho nên, anh hai cũng có thể nói là người đầu tiên tổ biết!”

“À, thì ra là như vậy. Haiz, vẫn là nên bàn về vấn đề hiện tại đi, dù sao tổ cũng nhận thấy, anh hai cậu đối với cậu là có cảm giác đó, cậu cứ phải cố lên, suốt ngày sầu mi khổ kiểm thì có tác dụng gì? Thổ lộ đi! Hơn nữa, nếu suy xét đến tình huống xấu nhất, anh hai cậu thương cậu như vậy, cho dù anh ấy không có tư tưởng kia, cùng lắm thì bị cự tuyệt thôi, anh ấy sao nỡ đánh mất cậu chứ? Ít nhất cũng nghe được câu trả lời rõ ràng, coi như cậu cũng có lời rồi còn gì!” Hạ Du khuyên Trầm Thước. Đúng vậy, quan điểm của nhỏ chính là phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất, không thành công thì hy sinh vì chính nghĩa, bất luận thế nào cũng tốt hơn so với tình trạng mệt mỏi hiện tại.

“Ừm...” Cách giải quyết này Trầm Thước cũng không phải chưa từng nghĩ tới, chỉ là không dám thử, sợ sẽ dẫn tới kết quả mà mình không muốn. Nhưng hiện tại vừa bị Hạ Du nhắc đến, lại nghĩ lại, đích xác cũng chỉ có như vậy mới là biện pháp tốt nhất. Nhờ đâu anh hai và mình đều là lương tâm tương duyệt thì sao? “Được! Tổ nghe cậu, sẽ tìm cơ hội nói rõ với anh hai. Tiểu Du... Mặc kệ có được hay không, tổ đều sẽ đến tìm cậu đầu tiên, cậu cần phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu tổ thất bại, cậu nhất định phải an ủi tổ đấy!”

Vỗ vỗ đầu vai thẳng bạn, Hạ Du làm cái vẻ mặt ‘còn cần cậu nhắc sao?’, hào khí nói: “Không thành vấn đề! Cứ tới tìm tổ đi!”

6. Chương 5

Dọc theo đường về nhà, Trầm Thước chỉ toàn nghĩ xem phải làm sao để thổ lộ với anh hai, bất tri bất giác đã đứng trước cửa tự lúc nào. Ngồi trên ghế sa lon, một bên nhắm mắt những lời muốn nói, một bên chờ anh hai trở về. Trầm Thước đáng thương vốn trước giờ không sợ trời không sợ đất (... Vậy hôm nọ kẻ sợ đau muốn chết là ai nhỉ?), hiện tại lại vì chuyện này mà khẩn trương đến đổ đầy mồ hôi tay. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trầm Thước thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, lại nhìn nhìn ra phía cửa, cảm thấy vừa chờ mong lại không thể ức chế nỗi sợ hãi anh hai về đến.

Cứ như vậy không biết đã đợi qua bao lâu, đột nhiên chợt nghe thấy một hồi chuông không ngừng vang lên, Trầm Thước vẫn không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn chằm chằm cửa. Trùng hồi lâu, thấy cửa vẫn không có một chút động tĩnh, mới giật mình nhớ ra tiếng chuông kia căn bản không phải chuông cửa, mà là phát ra từ điện thoại, này giờ cậu theo bản năng chỉ chú ý tới cái cửa, phát sinh bất cứ động tĩnh nào, liền lập tức tưởng là anh hai.

Vội chạy đi nghe, vừa mới bắt máy, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe đầu dây bên kia truyền đến giọng nói mang chút lo lắng: “Tiểu Thước? Sao lâu như thế em mới nghe a?”

Là anh hai! Trầm Thước tim đập thình thịch, lập tức ngay cả nói cũng nói không rõ, chỉ có thể lắp bắp: “Em... hồi nãy em không nghe thấy...”

“Vậy à, anh còn tưởng em chưa về nhà, lại nghĩ cũng không thấy em báo hôm nay sẽ về muộn, làm anh sợ quá.”

Nghe ra trong giọng điệu của anh hai tràn đầy quan tâm, Trầm Thước cảm thấy chính mình thật sự là càng lún càng sâu, chưa tính đến sau này, hiện tại cậu đã yêu anh chết đi được (>_<)

“Tiểu Thước, hôm nay là cuối tuần, mấy ngày trước mẹ có gọi điện thoại đến, bảo anh mang em về nhà ăn cơm chiều. Giờ anh đang ở dưới lầu rồi, em mau xuống đây đi. Vậy nhé, anh cúp máy.” Chờ Trầm Thước “Dạ” một tiếng, Trầm Tĩnh mới ngắt liên lạc.

Trầm Thước nhìn điện thoại, nghĩ thầm: xem ra đã uống công chuẩn bị tâm lý suốt ban nãy rồi, ít nhất chắc phải chờ đến tối hôm sau khi trở về mới có thể tìm cơ hội mới. Còn chưa biết tối đó liệu mình còn có dũng khí như vậy không~ haiz, không hiểu sao hiện tại cậu cảm thấy cứ chờ thêm phút nào, là dũng khí thổ lộ liền giảm bớt đi chút ấy. Ừm, vậy trước khi bày tỏ có lẽ nên gọi điện cho Hạ Du, nhờ nhờ động viên tinh thần mới được!

Trầm Thước cũng không nghĩ nhiều nữa, vội vàng đi xuống lầu. Vừa bước ra ngoài, liền thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ trước cửa, anh hai thì đứng chờ mình ngay cạnh đó. Trầm Tĩnh thấy Trầm Thước đi ra, vội chuyển tới bên kia xe mở cửa cho cậu. Trầm Thước ngồi vào, không dám nhìn Trầm Tĩnh. Hôm nay cậu vừa mới hạ quyết tâm phải tỏ tình, sao có thể không xấu hổ khi thấy Trầm Tĩnh được? Mặt không đỏ như cà chua mới lạ! Bất quá Trầm Tĩnh làm sao mà biết được chuyện đó, nhận ra Tiểu Thước có chút lảng tránh mình, trong mắt anh không khỏi hiện lộ một tia đau xót, nhìn đôi mắt Trầm Thước, thấy cậu vẫn không ngừng đầu nhìn mình, cũng chỉ biết đóng lại cửa, chính anh thì sang bên kia ngồi vào ghế, gắng lờ đi cơn nhói đau nơi lồng ngực, chuyên tâm lái xe.

Dọc theo đường đi, Trầm Thước tuy cảm thấy không khí có chút xấu hổ, lại ngại mở miệng, mà Trầm Tĩnh cũng không nói câu nào, hai người đều im lặng, mỗi người một tâm tư, chỉ biết chăm chú nghe tiếng nhạc du dương đang ngân nga quanh mình.

Xe dừng trước cửa một ngôi nhà lớn, Trầm Thước liền lập tức xuống xe, cậu thật sự có chút chịu không nổi không khí trong đó! Thật kỳ quái! Rất rất kỳ quái! Không hiểu ra sao cả! Tại sao suốt cả dọc đường anh hai không hề nói với cậu một câu nào? Nghi hoặc pha lẫn chút phẫn nộ, Trầm Thước bước nhanh vào nhà. Mà Trầm Tĩnh sau khi đỗ xe xong, cũng chậm rãi đi theo.

“Tiểu Thước! Em về rồi!”

Vừa vào cửa, đã bị kéo vào một lồng ngực mềm mại: “Ồi... chị, chị làm ngộp chết em mất!!!” Trầm Thước cố gắng thoát ra khỏi cái ôm thiếu chút nữa làm cậu ngạt thở. Haiz, chị của cậu thật đúng là nhiệt tình mà!

“Hi hi~ đây chỉ chứng tỏ chị thương em thôi! Ai bảo chị chỉ có một đứa em trai chứ!” Trầm Hân cười xoa xoa đầu cậu em trai duy nhất của cô, ừm~, bé em này đúng là đáng yêu, rất dễ kích phát bản năng làm mẹ của người khác, không giống ba tên anh trai kia, bọn họ đều là loại hình làm người ta cảm thấy rất đáng tin cậy và có thể dựa vào!

Trầm Hân tiếp tục ôm ấp em trai nhỏ không tha, thuận tiện vôn vôn trên ghẹo, làn da của nhóc em thật là tốt, sờ lên cứ trơn mịn như da con gái vậy

vừa quay đầu, liền thấy anh hai đang đi vào, vội chào hỏi: “Anh hai!”

“Hân Hân, một tuần không gặp.....” Trầm Tĩnh nhìn cô em gái đáng yêu này của mình, mỉm cười dừng lại một chút.

“Lại đẹp ra đúng không?” Nháy mắt mấy cái, rõ ràng ám chỉ: mau nói ‘ừ’! mau nói ‘ừ’ đi!

Về mặt giả bộ nghi hoặc: “Có à? Sao anh không nhìn ra nhỉ?”

“Anh hai!!!”

“Ha ha~~ không giỡn với em nữa, anh lên lầu gấp ba, đến lúc ăn cơm thì gọi nhé.” Trầm Tĩnh nói xong, liền tới phòng sách tìm cha mình. Chuyện của công ty, vẫn là phải báo cáo với cha một chút, tuy rằng cha đã không còn quản lý nữa, nhưng công ty là do ông một tay sáng lập, đương nhiên cũng vẫn quan tâm.

“Oh.” Trầm Hân đáp tiếng, liền xoay sang Trầm Thước: “Hi hi~~ Tiểu Thước

chị vừa mới bị anh hai bắt nạt, chị thật đau lòng quá, có phải Tiểu Thước hẳn là nên an ủi chị một chút hay không?”

Nhìn bộ dáng không có ý gì tốt của bà chị, Trầm Thước đều cảm thấy lạnh cả người: “Chị... muốn làm gì?...”

“Mặc kệ~~ Tiểu Thước nhà ta là tâm can bảo bối của anh hai, ai mà chẳng biết, đương nhiên phải quay sang bắt nạt em để trả thù rồi!” Nói xong liền nhào tới “chà đập” khuôn mặt của Trầm Thước.

Nghe nhắc đến anh hai, Trầm Thước có chút thất thần, vừa lúc bị người nào đó thừa cơ, gương mặt nhỏ đáng thương đã bị niết đến nổi từng mảng hồng hồng. Đợi cho Trầm Tĩnh xuống lầu thấy được, tên thủ phạm kia đương nhiên phải nhận một cái nhai đao sắc bén. Trầm Thước thấy đại ca vẫn là bênh vực mình, trong lòng vui vẻ không thôi. (Lịch Tiểu: Tiểu Thước... thật sự là cậu bé con dễ dàng thấy thỏa mãn...)

Trên bàn cơm, mọi người hoà thuận vui vẻ, Trầm Hân cùng Trầm Thước có thể nói là nguồn vui của cả nhà, hai người đều rất hoạt bát đáng yêu, có bọn họ ở đây, dù làm gì cũng thấy sôi nổi. Đã qua năm mươi tuổi, bà Trầm thoát nhìn vẫn cứ như chỉ hơn bốn mươi, cô con gái giỏi giang đó chính là của niềm tự hào của bà. Còn Tiểu Thước... đứa nhỏ này trước kia phải chịu không ít khổ, hiện tại, cậu là đứa con mà bà thương yêu nhất, cũng là bảo bối quan trọng nhất trong nhà bọn họ. Ánh mắt chuyển tới người con trai cả, bà Trầm không khỏi cất tiếng hỏi: “Tiểu Tĩnh à, hiện tại tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, đã có bạn gái chưa hả? Mẹ vẫn luôn mong đến ngày có thể nhìn thấy nàng dâu đầu đầu của mình đấy!” Nói xong, nháy mắt mấy cái với Trầm Tĩnh. Có thể tưởng tượng, thói quen thích chớp mắt ra vẻ vô tội kia của Trầm Hân là di truyền từ ai. Bà Trầm tuy tuổi đã lớn, thế nhưng khi làm động tác này, vẫn có nét dí dỏm nói không nên lời, khiến bà thoát nhìn trẻ ra không ít. Mọi người không hện mà cùng nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt này của mẹ, lúc còn trẻ nhất định đã tàn sát trái tim không ít người, không biết có phải bố cũng vì thế mới bị mê hoặc không?

Trầm Tĩnh ho nhẹ một chút, thần nhiên nói: “Mẹ à, con bây giờ còn chưa nghĩ đến việc này.”

“Hử? Tại sao chứ? Con đã 26 tuổi rồi, nên kết hôn, cũng nên tìm một người bạn đời rồi. Như vậy đi, chỉ bằng để mẹ giới thiệu cho con nhé! Yên tâm đi, cứ tin tưởng vào con mắt của mẹ!” Bà Trầm vội vàng nói, còn kém vỗ ngực cam đoan.

“Mẹ... Con không định... Haiz, mà thôi, không cần mẹ phải phí tâm tư đâu. Con... đã có người mình thích rồi...” Trầm Tĩnh không muốn mẹ thật sự đi thu xếp việc này cho mình, liền thổ lộ chuyện anh có người trong lòng, dù sao cũng không ai biết người anh thích chính là ai.

“Sao không nói sớm! Trong lòng con đã có người, vậy mẹ sẽ không can thiệp nữa! Gắng theo đuổi người ta nhé, đừng quên ngày nào đó dẫn về cho mẹ nhìn mặt nha!”

“Anh! Nói như vậy anh còn chưa thu phục được người ta à?! Sao lại không có hiệu suất như vậy, cưa nhanh đi, em đây sẽ luôn cổ vũ!” Trầm Hân nghe được tin tức này dường như rất hưng phấn, cư nhiên bắt đầu cùng mẹ thảo luận sôi nổi, tưởng tượng ra chị dâu tương lai mà mình hy vọng sẽ có bộ dạng gì.....

Hai cậu con trai khác của Trầm gia, Trầm Tuấn, Trầm Ngạn cùng cha bọn họ thật ra không có phản ứng lớn như hai người phụ nữ trong nhà, chỉ là quan tâm hỏi han vài câu, Trầm Tĩnh cũng đơn giản trả lời cho có lệ.

Chỉ có Trầm Thước là trầm mặc. Khi cậu nghe được anh hai nói “có người trong lòng”, đầu tựa như có tiếng sét nổ vang, rốt cuộc không còn nghe được thanh âm nào khác, máy móc ăn cơm, máy móc nhìn người nhà nói chuyện với nhau, lại một chữ cũng không thể vào đầu. Anh hai có người mình thích... Anh hai có người mình thích... Anh hai...

Người đầu tiên phát giác ra cậu không ổn chính là Trầm Tĩnh ngồi ngay bên cạnh. Anh khoác vai Trầm Thước, sốt ruột hỏi: “Tiểu Thước! Em có chỗ nào không thoải mái sao? Mau nói cho anh hai!”

Trầm Thước yên lặng nhìn anh, lại không nói lời nào.

“Tiểu Thước!!” Anh hai là lo lắng cho mình sao? Trầm Thước nghĩ. Cậu nhìn đến thần sắc sứt ruột của anh hai hiện giờ, trong lòng có một chút vui vẻ, nhưng vừa nghĩ tới trái tim anh hai đã bị một kẻ không biết tên chiếm cứ, tâm lại bắt đầu đau.

Nhìn bộ dáng hồn phiêu phách lạc của cậu, cả nhà đều quỳnh lên, bà Trầm vội nói: “Tiểu Tĩnh, hôm nay hai con dừng về nữa, xem thần sắc này của Tiểu Thước, mẹ thực lo lắng. Như vậy đi, con đưa em về phòng trước, hôm nay các con cứ ở lại đây ngủ một đêm.”

Trầm Tĩnh nhìn nhìn bảo bối mang sắc mặt tái nhợt trong lòng mình, xem ra, chỉ có thể như vậy thôi.

7. Chương 6

Bé Trầm Thước về phòng cậu, nhẹ nhàng đặt cậu lên giường, Trầm Tĩnh lo lắng hỏi: “Tiểu Thước, em có mệt lắm không? Còn muốn ăn chút gì không?”

Trầm Thước không mở miệng, chỉ khẽ lắc đầu.

Bộ dạng này của cậu, thực khiến Trầm Tĩnh lo lắng phải chết. Sớm đã quên bém chuyện mình đã quyết định sẽ không làm ra những cử chỉ thân thiết vượt quá tình anh em với Tiểu Thước nữa, Trầm Tĩnh cũng ngồi xuống bên giường, kéo Trầm Thước vào trong ngực, một tay vỗ về lên lưng cậu, dịu dàng nói: “Tiểu Thước, nếu có khó chịu ở đâu thì cứ nói cho anh hai, dù là chuyện phức tạp thế nào anh cũng sẽ giúp em giải quyết, đừng giữ ở trong lòng, nhớ buồn bực làm bảo bối của anh sinh bệnh thì biết làm sao, hửm?”

Trầm Thước vẫn không nói lời nào, Trầm Tĩnh cũng không thúc giục, lại ôm lấy cậu khẽ vuốt. Lát sau, anh chợt nghe thấy một giọng nói lí nhí truyền đến từ sâu trong lồng ngực: “Người anh hai thích... là người thế nào?”

Tuy rằng kinh ngạc vì cậu đột nhiên hỏi về vấn đề chẳng hề liên quan này, nhưng Trầm Tĩnh vẫn là đáp: “Người đó ư, em ấy là một người rất đáng yêu, cũng là đứa nhỏ thực thiện lương và thuần khiết, không có chút tâm cơ nào, dù phải chịu thương tổn lại chưa bao giờ hận kẻ thương tổn đến bản thân. Anh chỉ hy vọng người ấy sau này luôn được vui vẻ hạnh phúc, cho dù có một ngày người ấy không còn ở bên anh, anh cũng sẽ gắng hết sức để bảo hộ người ấy, đứng tại nơi xa xa mà dõi theo người ấy...” Nghĩ về người trong lòng, Trầm Tĩnh không kìm lòng được liền đem những lời mình vẫn muốn thổ lộ với cậu nói hết ra, tuy rằng cậu vĩnh viễn sẽ không biết, những lời này là nói về chính cậu...

Nghe anh hai dùng ngữ khí dịu dàng như vậy, nói ra câu nào cũng tràn ngập tình yêu, lòng Trầm Thước đau đớn tựa như bị ai đó nhào nát, cắn môi, không muốn để nước mắt trào ra, chỉ là không được như mong muốn, một đứa nhỏ vốn luôn vô ưu vô lự như cậu sao có thể không chế cảm xúc mãnh liệt như vậy? Giọt lệ trong suốt lăn xuống theo hai gò má, khiến Trầm Tĩnh lại lần nữa luống cuống đến nhảy dựng, nâng mặt cậu lên, thật cẩn thận lau đi những giọt nước mắt, thanh âm của Trầm Tĩnh mang theo chút thống khổ: “Tiểu Thước! Em rốt cục làm sao vậy? Tại sao đột nhiên lại khóc? Nói cho anh hai đi!” Không có biện pháp nào khác, đành phải đem bé con đang không ngừng thấp giọng nức nở vùi thật sâu vào lòng mình, một lần lại một lần vỗ nhẹ, một tiếng lại một tiếng trấn an.

Cảm nhận được sự thương yêu của anh hai, Trầm Thước càng thấy tủi thân, nước mắt lại tuôn không ngừng. Cậu biết mình nhìn không được, cậu không thể chịu nổi anh hai ở trước mặt mình nói về người mà anh ấy thích, hơn nữa còn là bộ dáng thâm ái tình si như thế này!

“Anh hai... Anh hai... Em... thích anh... Em thích anh a... Hức... Sao anh có thể thích người khác chứ.....”

Trầm Tĩnh nghe được lời Trầm Thước nói, lập tức tựa như bị sét đánh ngang tai, nửa ngày cũng không có phản ứng gì, phải qua một hồi lâu mới tiêu hóa được nội dung mà chính mình vừa nghe thấy!

Xoay vai Trầm Thước lại, làm cho cậu mặt đối mặt với mình, chăm chú hỏi lại: “Tiểu Thước, em vừa nói cái gì?”

Chứng kiến thái độ của anh, Trầm Thước có chút sợ hãi, co rụt người, Trầm Tĩnh lại chặt chẽ ôm lấy cậu không cho cậu lui về phía sau. Có chút tức giận, rõ ràng là anh hai không đúng, thích người khác, hại mình đau lòng muốn chết, tại sao chính mình lại phải sợ?! Trầm Thước ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào người mà cậu toàn tâm toàn ý yêu thương kia, từng chữ từng chữ một, rành mạch nói: “Em, thích, anh! Anh nghe rõ chưa? Không phải kiểu em trai thích, mà là..” Cậu không nói tiếp được nữa, không phải không dám, mà là không thể, bởi vì miệng cậu hiện giờ đã bị lấp kín. Trầm Thước mở to hai mắt nhìn, không dám tin, người anh trai mà cậu yêu, đang... hôn cậu!!

Trầm Tĩnh nghe được câu nói mà anh tưởng rằng cả đời này mình không bao giờ có thể nghe được! Bảo bối của anh cư nhiên cũng thích anh! Không kịp suy nghĩ, Trầm Tĩnh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mà mình đã bao lần hưởng thụ trong mộng kia, đôi môi khẽ nhếch vừa hợp để cho đầu lưỡi bá đạo có cơ hội tiến quân thần tốc, luồn vào khoang miệng ấm áp của Tiểu Thước, vừa tìm được chiếc lưỡi đang run rẩy liên quần lấy, không muốn buông ra nữa. Trầm Thước chỉ cảm thấy không khí trong phổi mình đều sắp bị rút cạn, một trận đầu văng mắt hoa, không có cách nào vận động trí óc, chỉ biết đến... anh hai là đang hôn chính mình...

Trầm Thước nhu thuận mặc cho Trầm Tĩnh hôn, đợi cậu sắp mất đi hơi thở, Trầm Tĩnh mới buông ra cậu, nhưng môi lại không chịu rời, vẫn ve vuốt trên bờ môi nhỏ xinh của Trầm Thước, lưu luyến mãi. Hôn đủ, Trầm Tĩnh mới ngẩng đầu, dùng cặp mắt hàm đầy tiểu ý nhìn Trầm Thước. Trầm Thước bị anh hôn đến đỏ ửng hai má, nhân thần mơ màng, đôi môi khẽ nhếch, tỏa ra hương tình sắc ngọt ngào. Mất một lúc lâu mới tìm lại được hô hấp, cậu cắn cắn môi, nhẹ nhàng hỏi: “Anh hai... Tại sao anh lại hôn em?”

Trầm Tĩnh nhìn bảo bối đỏ mặt hỏi mình, lại nhện không được cúi đầu khẽ thơm bờ môi cậu, thở dài: “Bé ngốc, còn có thể là vì cái gì? Anh hai cũng thích em a!” Nâng mặt cậu lên, làm cho cậu thấy rõ bản thân anh giờ phút này là cỡ nào nghiêm túc, cỡ nào thành kính: “Anh yêu em.”

Tưởng tận cảm nhận được tình yêu của anh hai, Trầm Thước gất gao ôm lấy cổ anh, lại cúi đầu khóc nức. Trầm Tĩnh biết bảo bối của mình lần này là vui sướng đến phát khóc, cho nên chỉ dịu dàng ôm cậu, hôn lên mặt cậu.

Khóc đủ rồi, Trầm Thước cựa cựa trong lòng anh hai, tìm cái tư thế thoải mái, giương cặp mắt hồng hồng, đỏ miệng: “Anh hai, không phải anh nói đã có người mình thích rồi sao!” Khẩu khí y như đang khởi binh văn tội, rất giống người vợ nhỏ chất vấn chồng mình xem có lằng nhằng bên ngoài hay không.

Cúi đầu cắn cắn cánh mũi xinh xắn cùng cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên, Trầm Tĩnh lắc đầu cười nói: “Cục cưng thực ngốc, người anh hai nói đến không phải là em thì còn ai!”

Không cam lòng bị mắng ngốc, Trầm Thước nâng tay anh hai lên cắn, bộ dáng người nào đó ngược lại chẳng hề có vẻ gì đau đớn, chỉ là cười, biểu tình cũng không biến đổi. Thở phì phì nhả tay anh hai ra, Trầm Thước sửa thành dùng mắt trừng nhìn.

Nhìn bé nhóc này: “Bảo bối, sao em lại có thể đáng yêu như vậy...” Nói xong lại lần nữa kịch liệt hôn xuống, lưỡi hai người dây dưa không dứt, Trầm Thước bị hôn đến mềm nhũn cả người, không còn chút khí lực. Mơ hồ cảm thấy bàn tay của anh hai đang cởi áo mình ra, lần vào bên trong tìm kiếm... Điều này khẽ khơi dậy ý thức của Trầm Thước, đoán biết anh hai muốn làm gì, cậu xấu hổ đến đỏ bừng mặt, đành phải cất tiếng ngăn trở: “Anh, đừng.....”

Ngừng động tác, thoáng chăm chú nhìn bảo bối, Trầm Tĩnh thở dài, giúp cậu kéo lại quần áo, lại cho cậu một cái hôn sâu. Ôm Trầm Thước đang xụi lơ trên người mình, Trầm Tĩnh khẽ cắn cái vành tai nho nhỏ của cậu, dùng loại thanh âm mị hoặc Trầm Thước chưa từng nghe qua mà nói: “Hôm nay coi như xong, ngày mai sau khi về nhà, anh quyết sẽ không bỏ qua cho em nữa!” Biết anh đang nói về cái gì, Trầm Thước không chỉ mặt, phồng chùng ngay cả thân thể đều hồng thấu.

Một đêm này, Trầm Tĩnh vẫn như thường ngày ôm Trầm Thước ngủ, thể nhưng tâm tình lại hoàn toàn bất đồng. Cậu, không còn chỉ là em trai anh, mà đã là người yêu bé nhỏ của anh rồi. Nhìn bộ dáng tình thuần của cậu, Trầm Tĩnh không khỏi miên man, cậu đối với loại tình cảm đi ngược với luân thường này lại hiểu

được bao nhiêu đây? Nhưng dù có thế nào, nếu cả hai người bọn họ đều đã hiểu được tâm tình của mình, đã nguyện ý trao lòng cho đối phương, như vậy, anh quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới cậu. Anh yêu em, cho nên, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Sáng sớm hôm sau, khi bọn họ xuất hiện ở đại sảnh, bà Trần trước hết là vội vã hỏi tình trạng thân thể của Trần Thước, Trần Thước mặt đỏ hồng, luống cuống nói không sao không sao, ánh nhìn lại chỉ hướng về phía anh hai, dường như trong mắt chỉ có mình anh. Bà Trần lại chuyển sang hỏi Trần Tĩnh, Trần Tĩnh ôm vai Trần Thước, giải thích rằng cậu chỉ là đau đầu, hôm qua ngủ một giấc giờ đã vô sự, bất quá phải về sớm một chút, để Trần Thước nghỉ ngơi thêm. Bà Trần định giữ bọn họ lại, muốn tự mình chăm sóc Trần Thước, nhưng thấy hai người không chịu, ngấm lại con cả của mình cũng sẽ chiều cổ đứa con út chu đáo, đành không cố chấp nữa, ăn sáng xong liền tiễn bọn họ về.

8. Chương 7

Về đến nhà, Trần Thước không nói lời nào, mang gương mặt đỏ bừng lập tức trốn vào phòng ngủ. Trần Tĩnh đột nhiên nổi tâm muốn trêu chọc cậu, vì thế cũng liền giả bộ đứng đắn, đường hoàng uốn ngược đi theo.

Trần Thước lao vào phòng, bắt đầu có chút khẩn trương, luống cuống đi qua đi lại. Nội tâm đang tiến hành đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Đấu tranh cái gì? Không phải là về câu nói tối qua của anh hai sao? Lại nghĩ tới, Trần Thước mặt càng đỏ hơn. Vừa sợ hãi vừa chờ mong, cậu thật sự không biết bây giờ phải làm sao mới tốt, không dám nhìn Trần Tĩnh, đành phải nhốt mình tự bản khoả... Anh hai nói sau khi về nhà muốn... chỉ là... chỉ là... hồi trước Tiểu Du hình như đã từng nói qua, lần đầu tiên sẽ rất đau... Tuy rằng Trần tiểu thiếu gia tự xưng không sợ trời không sợ đất, thế nhưng mọi người đều biết, mức độ tin tưởng vào điều này không cao, hơn nữa đau ở chỗ đó quả thực rất mất mặt, nói cho cùng thì chính là~~ cậu sợ đau a! (Tiểu Thước: Không phải vậy đâu!!! Mọi người phải tin ta!!! Lịch Tiểu: —————b Tên nhóc ngốc nghếch này, đến giờ vẫn còn già mồm? Sao ta có thể viết ra được loại người @#%&* như người vậy chứ, sỉ nhục quá đi mất

~~ Tiểu Thước: ... Ta muốn bãi công...)

Sợ đau thì sợ đau đi, nhưng ngấm lại... là anh hai đó! Anh hai sao nỡ thương tổn mình được? Hơn nữa mình thích anh hai như vậy, có thể cùng anh ấy làm tình... Khẳng định sẽ rất hạnh phúc... Rốt cuộc phải làm sao bây giờ đây..... Một tia sáng chợt xẹt qua trong đầu, Trần Thước đã cho ra được quyết định! (Tác giả: Đừng hỏi ta tại sao hán lại đột nhiên quyết định... ||||)Được rồi! Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cảm thấy “tính” phúc có vẻ khá quan trọng a! Cũng không tin mình không chịu nổi chút đau đớn này! Hừ!

Nghĩ thông rồi, Trần Thước thật sự không còn thấy sợ nữa, vội vàng chạy tới bên giường, cởi áo khoác, xóc chăn lên, chui vào, sau đó trùm kín mít... Dù sao cậu vẫn thấy ngượng mà... Nằm trên giường chờ cả buổi, mãi chả thấy anh hai có động tĩnh, lại trần trọc xoay người tiếp tục đợi...

Trần Tĩnh đem tất cả những động tác nhỏ này của cậu thu vào trong mắt, càng nhìn ý cười càng sâu. Bảo bối của anh thật đáng yêu không thể tả. Vờ ngó lơ đi qua, anh thần nhiên cầm lấy Notebook, ngồi một bên chơi game.

Phải chờ trái chờ, vẫn không thấy anh hai đả động gì cả, Trần Thước quả thực có chút sốt ruột, he hé lộ đầu ra, chỉ lộ hai con mắt sáng ngời, tia tia tia tia, lập tức tìm được ‘tình nhân’ vốn nên tới từ sớm. Nhìn anh nhàn nhã ngồi nghịch máy tính, Trần Thước nổi nóng lên, gì chứ!! Nói cái gì mà về đến nhà sẽ lập tức OOOX mình(...), kết quả chỉ là trêu mình thôi!! Xóc chăn lên ngồi bật dậy, dùng cặp mắt to tròn trừng Trần Tĩnh, miệng trề ra.

Một bên tùy tiện thăng cấp cho nhân vật, một bên không ngừng quan sát đến bé con, Trần Tĩnh trong bụng đã muốn bò lăn ra mà cười, phản ứng của Trần Thước, thấy thế nào cũng giống như đợi không nổi nữa! Cũng không biết lúc này ai đó còn sợ phải chết đây? Không muốn nhần nhin nữa, phải biết rằng chỉ

cần nhìn cậu thôi, anh cũng đã dục hỏa đốt người rồi, Trầm Tĩnh rất nhanh đi đến trước mặt Trầm Thước, không đợi cậu kịp cất lời oán giận, một phen ôm lấy cậu hung hăng hôn xuống.

Trải qua một nụ hôn sâu, Trầm Tĩnh buông Trầm Thước ra, chăm chú ngắm nhìn gương mặt cậu, đối chọi lại với đôi mắt âm u của anh, Trầm Thước cảm thấy sự căng thẳng thật vất vả mới tiêu thất trước đó toàn bộ đều đã trở lại.

“Tiểu Thước... Em là của anh.” Tuyên thệ xong quyền sở hữu của mình, Trầm Tĩnh lại hôn lên môi Trầm Thước, đôi tay cũng không hề nhàn rỗi, đã sớm cởi bỏ quần áo trên người bé con, từ bờ môi đi xuống, chậm lên từng đốm lửa dọc theo cái cổ trắng nõn...

Cảm giác được thiên hạ dưới thân run rẩy, Trầm Tĩnh trấn an nói: “Bảo bối, đừng sợ, tin tưởng anh hai không?”

Rơi vào khoái cảm tình dục xa lạ, Trầm Thước đột nhiên nghe thấy lời dỗ dành dịu dàng của anh hai, liền đáp: “Em... tin..... A.....” Thanh âm mềm mại lại kích thích huyết mạch đang sôi sục của nam nhân, hơi thở đã không còn bình ổn: “Ngoan, thả lỏng, chỉ cần đem bản thân giao cho anh là tốt rồi, được không?”

.....

.....

.....

.....

Trong phòng xuân sắc khôn cùng, mọi người sẽ không muốn đi quấy rầy đôi tình nhân đang thân thiết này chứ~!

(Lịch Tiểu: Ta bị đau mắt hột, không thể nhìn coi a! Cho nên~ mời mọi người tự tiến hành tưởng tượng đi ta biến!)

Một đến cả người đau nhức, cử động một chút cũng không nổi, Trầm Thước ngoan ngoãn mặc anh hai tắm rửa cho mình, lại bế về giường ngủ. Lời Tiểu Du nói đích thực không sai, quả nhiên đau chết được, thân thể hết như bị xe nghiền qua ấy, đều muốn nát vụn ra

~ mình thật đáng thương... >__

Về môi oán trách anh hai, Trầm Tĩnh thơm lên khuôn mặt mịn như trứng gà của cậu, xấu xa nói: “Hử? Chẳng lẽ lúc này Tiểu Thước không thấy thoải mái sao? Một chút đều không có? Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ, Tiểu Thước đau, tâm anh hai lại càng đau a, sau này chắc anh hai sẽ không dám ôm Tiểu Thước nữa.”

Hoảng hốt nhìn anh hai, sợ anh hai là nói thật, đùa à! Tuy rằng lúc đầu đúng là rất đau, nhưng sau đó cậu cũng cảm thấy rất thích mà... Lỡ như về sau anh hai không dám đụng vào mình nữa, người đã được hưởng qua tư vị tình dục như Trầm Thước làm sao có thể nhịn được đây?

“Anh hai... Không phải... Kỳ thật em... em cũng có...” Nhỏ tiếng biện giải, người nào đó lại cố ý làm bộ nghe không rõ.

“Có cái gì?”

“Có...” Kiên quyết, rành mạch la to: “Có thấy thoải mái!!” Hét xong liền lập tức vùi mặt vào lồng ngực Trầm Tĩnh.

Xem cái lỗ tai đã hồng thắm của cậu, có thể tưởng tượng ra giờ phút này mặt Trầm Thước là mang màu gì.

Bé con thật dễ thẹn thùng, làn da phấn phấn chậm rãi chuyển hồng, vô cùng xinh đẹp, Trầm Tĩnh vui sướng nhìn cho đã mắt. Thương thức đủ rồi, mới lật thân Trầm Thước lại, không cần thận động đến nơi nào đó đang bị thương của cậu, đau đến khiến cậu kêu thét một tiếng.

Thấy Trần Thước vẻ mặt thống khổ, Trần Tĩnh đau lòng vạn phần, cúi đầu hôn hôn lên môi cậu, thở dài nói: “Thực xin lỗi, bảo bối. Bất quá, cho dù em có đau, anh cũng đã không thể kiềm chế ý nghĩ muốn em nữa rồi.”

Tuy rằng vẫn đau đến nhe răng nhếch miệng, Trần Thước nghe anh hai nói như vậy, trong lòng thật ra lại thấy vui vẻ, luôn miệng nói: “Không sao, không sao, em không sợ!” Con mắt đảo đảo, đột nhiên bổ sung: “Nếu anh hai không muốn em đau, vậy chỉ bằng sau này để em thử ở mặt trên xem?” Nói xong lại cảm thấy đề nghị của mình thật quá hay, vạn phần chờ mong nhìn Trần Tĩnh.

Nhiu nhiu mày, không nói gì liền mút lấy cái miệng nhỏ mê người đang hé mở, chờ khi đã đem bé con muốn đòi phản công kia hôn đến thất điên bát đảo, mới thản nhiên nhả ra một câu: “Khi nào em có thể hôn anh thành như vậy, anh mới có thể suy xét về đề nghị của em.”

9. Chương 8

Hai người hiện tại đã rõ ràng là quan hệ tình nhân, Trần Tĩnh lại càng thêm cưng chiều Trần Thước, hôn hôn ôm ôm tất nhiên khỏi phải nói, cấm dục cũng không cần nữa~ nhưng nghĩ đến Trần Thước còn phải đến trường, hơn nữa lo tuổi cậu còn nhỏ, nên làm chuyện gì cũng không thể quá thường xuyên.

(Tác giả: Cái gì? Hỏi ta tần suất sao? Ta làm sao biết |||| chuyện yêu đương riêng tư của người ta, ta đâu phải không biết xấu hổ mà đi hỏi!)

Trần Thước có lẽ là người vui vẻ nhất, người anh trai mà cậu thích cũng thương cậu a, đối với cậu là phũng trong tay sợ vỡ, ngâm trong miệng sợ tan, chỉ cần có chút xây xát nho nhỏ, anh đã lo cuống cả lên rồi, tất cả những điều đó Trần Thước đều xem ở trong mắt, tâm tình có thể không ngọt ngào như ăn mật được sao? Cho nên khi cậu hạnh phúc mà đem mọi chuyện kể cho Hạ Du, nhờ quả thực mừng thay cho cậu, nhưng cũng nhìn không được mà dả kích hai câu —— Please, xin cậu đừng cười cái kiểu mê zai như vậy nữa! Ai nha! Nước miếng đều sắp rớt ra kia! (—_____—)

Dưới con mắt của những người đang đắm chìm trong hạnh phúc, thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Hơn nữa đối với cặp tình nhân nào đó mà nói, những khoảnh khắc vui vẻ ấy ngắn ngủi tựa như một đốt ngón tay vậy, chớp mắt đã qua 7 tháng, Trần Thước được nghỉ hè.

Giữa trưa ngày nọ, Trần Thước đang ngồi trên đùi Trần Tĩnh, hưng trí bừa bừa nghịch lap chơi game, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa. Liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nghi hoặc không biết là ai tới. Trần Tĩnh ôm lấy Trần Thước, đặt xuống ghế, tự mình đi mở cửa. Vừa mới vặn núm, cánh cửa liền “Phanh” một tiếng bị người từ bên ngoài đẩy toang ra, dưới con mắt kinh ngạc của Trần Tĩnh cùng Trần Thước vừa chạy đến, một cô gái xinh đẹp kéo vali ngang nhiên xông vào, tùy tiện vứt hành lý xuống, rồi ngã oạch lên sofa.

“A! Mệt chết mất! Khí trời thật đúng là nóng, mới ra ngoài có chút xiu mà cả người đã đầy mồ hôi! Ừm, phải đi tắm một cái mới được!”

Trần Thước vuốt cái trán, nhìn nhìn anh hai cũng đang ngơ ngác giống mình, thở dài, đi tới trước mặt cô gái: “Chị... chị đang làm gì đó?!” Ngữ khí bất đắc dĩ đến cực điểm...

Trần Hân xoay thân, vô tội nhìn anh hai cùng em trai nhỏ của mình: “Haiz~! Nói ra rất dài dòng! Chị kể sơ qua chút vậy! Kỳ thật, là có chuyện như vậy...” đứng dậy, kéo Trần Thước đến: “Tiểu Thước à! Tất cả cũng chỉ tại chị của em trời sinh mỹ mạo, từ hồi đi nhà trẻ luôn có nhiều người theo đuổi, tuy rằng trong đó cũng không thiếu kẻ gia đình có điều kiện, nhưng là chị á, đều chưa chấm trúng được ai, cho nên vẫn chưa nhận lời người nào cả...”

“Ngừng ngừng ngừng! Chị! Nói vào trọng điểm! Rốt cuộc tại sao chị lại đột nhiên đến đây... Còn vác theo vali nữa?!” Trần Thước thiếu chút nữa đã trợn trắng mắt, chị cậu thật đúng là... bó tay...

(Lịch Tiểu: Tiểu Thước~ người có tư cách nói người ta sao? ^_^)

(Trầm Hân: Dừng thế đứng thế, cũng không nghĩ lại xem em là em trai của ai!)

(Trầm Thước: ... Không chấp nhận với hai người nữa. Hừ, ta đi tìm anh hai!)

“Hà... Được rồi. Trọng điểm chính là, lần này xuất hiện một con đĩa có độ bám dai nhất mà chị từng gặp suốt mười mấy năm qua, dứt thế nào cũng không ra, nghỉ học không đến trường, chị cố trốn hần, hần cư nhiên còn mỗi ngày đứng dưới nhà canh chị! Xem như chị sợ hần rồi, cho nên muốn đến chỗ hai người tị nạn! Ha hã~~ anh hai~~ Tiểu Thước~~ hai người sẽ hất hủi chị chứ?” Nhìn chằm chằm hai người kia, ý tứ chính là, các người dám nói ‘không chào đón’ thử xem!

Bị nhìn đến da đầu run lên, Trầm Thước bất đắc dĩ nói: “Chị à! Nơi này của anh hai chỉ có hai cái phòng ngủ, nào có chỗ cho chị ở nữa?” ... Tuy rằng hiện tại phòng khách là vẫn để trống, nhưng còn lâu mới nói cho chị biết!

“Ha hã~ này thì có sao đâu~! Em với anh hai ở chung một phòng, chị ở một phòng! Phương pháp đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra, Tiểu Thước, sau này em về nhà chồng chờ nói em là em trai chị đó, không thì chị sẽ mất mặt chết!” Ném cái ánh mắt khinh bỉ cho Trầm Thước, Trầm Hân quay sang, chờ mong nhìn người anh cả nắm trong tay quyền quyết định.

Trầm ngâm một lát, Trầm Tĩnh vẫn là không chống cự lại được bộ dáng đáng thương của cô em: “Được rồi... Vậy Tiểu Thước và anh ngủ ở phòng anh, Hân Hân liền ngủ ở phòng khách đi.”

“Yeah~ anh hai vạn tuế! Em chỉ biết anh hai tốt nhất!” Nhào qua ôm Trầm Tĩnh một cái, Trầm Hân liền lấy một bộ quần áo từ vali ra, tiêu sái bước vô phòng tắm.

Từ ngày có vị khách không mời này tới sống chung, Trầm Tĩnh cùng Trầm Thước thật sự không thể làm ra hành động gì vượt quá khuôn phép lúc ở nhà, Trầm Tĩnh nhìn ra sự bất mãn trong ánh mắt càng ngày càng u oán của bé con, kỳ thật chính anh cũng nhẫn nhịn thật sự vất vả, buổi tối em gái ngủ ở cách vách, tuy rằng Tiểu Thước nằm ngay bên cạnh, nhưng cũng không thể làm gì thái quá, đương nhiên không thể bì được với thế giới riêng của hai người trước kia.

Trầm Hân đột nhiên phát hiện dạo này đưa em trai đáng yêu toàn dùng ánh mắt oán hận mà nhìn mình chằm chằm, tuy rằng bộ dáng đó của cậu trông rất thú vị, nhưng căn bản vẫn khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy, làm cô băn khoăn không biết mình khi nào thì chọc ghẹo tới cậu.

Lúc này Trầm Hân đang tựa vào ghế sa lon xem tv, lại phát hiện Trầm Thước nhìn mình như vậy, nhin không được hỏi: “Tiểu Thước, em nhìn chị làm chi?”

Em cứ nhìn em cứ nhìn! Ai bảo chị đột nhiên nhảy ra quấy rầy em với anh hai?! Hừ! Đáng lẽ nghỉ hè rồi em có thể cùng anh hai càng vui vẻ thân thiết, vậy mà

!! (—_____—b)

“Tiểu Thước? Em lại làm sao rồi? Không nói gì cũng được, giờ ngay cả mắt cũng không chớp, em muốn đóng giả làm đầu gỗ sao?”

>_< chỉ=“” biết=“” bắt=“” nạt=“” em=“” thôi!=“” cần=“” thân=“” trời=“” phạt!=“” giờ=“” bị=“” người=“” ta=“” đuổi=“” giết=“” đáng=“” đòi!=“” (tác=“” giả.*lau=“” mờ=“” hôi*...=“” người=“” ta=“” là=“” muốn=“” theo=“” đuổi=“” chị=“” người...=“” không=“” phải=“” là=“” đuổi=“” giết...=“”>

“Em giỏi thật ha! Có thể bắt động lâu như vậy? Được! Em muốn chơi sao không nói sớm, chị liền dọa với em!” Trầm Hân nhìn Trầm Thước, rõ ràng cũng gia nhập, cùng cậu trừng nhau. Hai người đều là mắt to, long la long lanh, trừng lên thật đúng là không phải loại quỷ dị bình thường... (... |||||)

Trầm Tĩnh vừa về tới nhà, liền nhìn đến cảnh tượng kỳ quái như vậy. Hai người một người ngồi trên sa lon, một người ngồi ở ghế dựa, đều vẫn không nhúc nhích, trừng mắt nhìn nhau.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Có lẽ cũng đã thấy mỗi, Trầm Hân thu tầm mắt về trước, vươn vai, nở một nụ cười sáng lạn: “Anh về rồi à! Em với Tiểu Thước đang chơi trò giả làm đầu gối đó! Ha ha, lớn rồi lại chơi trò của bọn trẻ con cũng thật thú vị a!”

Trầm Thước thấy Trầm Hân cử động, cũng không chịu nổi mà vịn cái eo, nghe chị gái nói với anh hai như vậy, đỏ mặt lên, lớn tiếng: “Ai chơi trò đầu gối với chị! Em là... muốn...” Đột nhiên không biết phải nói gì, nhìn thấy biểu tình trên chốc của Trầm Hân, cậu lại nổi nóng lên, thù mới hận cũ cùng tới, khuôn mặt cậu đỏ bừng, phỏng chừng là sắp bạo phát.

Nhíu nhíu mày, Trầm Tĩnh chỉ là đi qua, kéo Trầm Thước vào phòng, đóng cửa.

“Xí! Anh hai cứ nhiên không cho mình xem kịch vui! Đúng là đồ keo kiệt!” Bĩu môi, Trầm Hân chán nản đành phải bật TV tiếp tục xem.

10. Chương 9

Cầm gói khoai tây chiên, vừa nhìn TV vừa ăn, Trầm Hân kỳ thật căn bản không có tâm tư nào để xem, 9 phần lực chú ý đều dồn vào việc dựng tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Nghe hết nửa ngày cũng không có nghe ra cái gì đặc biệt, chỉ quanh quẩn những tiếng nói chuyện khe khẽ, nhưng không nghe rõ là đang nói cái gì, nhiều lắm chỉ là Tiểu Thước có đôi khi đột nhiên lớn tiếng rống giận một hai câu, phỏng chừng anh hai nhất định đang phải trấn an nhóc con bảo bối này.

“Haiz~~ thật chán quá! Chẳng lẽ không thể để mình phát hiện ra chuyện gì vui sao?!” Trầm Hân thở dài, ai oán lắm lắm bầu.

Một lát sau, lại cẩn thận nghe nghe, lần này thì tiếng động gì cũng không có. Ánh mắt sáng lên, Trầm Hân bần khoản xem có nên vào phòng ngó một cái hay không, biết đâu có thể bắt gặp...

~ ha ha! Chuyện thú vị sao có thể thiếu sự hiện diện của mình được! Suy xét không bao lâu, cô vút gói khoai tây xuống, phỉu phỉu tay, đứng lên rón rén đi về phía cửa phòng Trầm Tĩnh và Trầm Thước.

Trong lòng lắm nhảm... một... hai... ba...! Bỗng huých mở cửa phòng, kêu lên: “Anh hai anh hai! Em đói quá! Mau nấu cơm cho em ăn đi!!”

Không ngoài dự tính, quả thực chứng kiến hai người bên trong vội vàng tách ra, Trầm Tĩnh vừa kinh ngạc vừa xấu hổ nhìn mình, còn Trầm Thước đỏ hồng cả mặt, môi cũng sưng sưng, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một miếng. Xem đi! Xem đi! Cô đã nói gì nào? Đã nói nhất định có thể nhìn thấy cảnh hay! Chắc chắn~~ không nghĩ tới Tiểu Thước sẽ có... Ách... Nói thế nào nhỉ... lúc quỵn rũ như vậy? Trầm Hân ở trong lòng một trăm lẻ một lần bội phục mình anh minh thần võ, thông minh tuyệt đỉnh...

“Em nói nè anh hai, Tiểu Thước... Hai người có lẽ nên giải thích cho em một chút chứ?” Giả bộ nghiêm túc, trong bụng sớm đã vui ngất trời, chuyện hôm nay thật đúng là không phải trò hay bình thường! Trầm Hân nhìn bộ dáng dường như đang lấy dũng khí quyết tâm của anh hai, kéo Trầm Thước ôm vào lòng: “Hân Hân... Chúng ta ra phòng khách nói chuyện.”

Thấy anh hai cùng Tiểu Thước ngồi xuống, Trầm Hân cũng tìm một chỗ, đoan đoan chính chính ngồi ngay ngắn. Thật đúng là có chút không khí trang nghiêm a! Trầm Hân nghĩ thầm. Lại gắng duy trì vẻ mặt thiếu chút nữa cười phì ra, còn thật sự nghiêm túc mà nhìn anh hai, chờ anh mở miệng.

Trầm Tĩnh nhìn cô em gái, trong lòng đã gạt bỏ sự xấu hổ vừa rồi, ngược lại còn rất bình tĩnh. “Hân Hân... Có lẽ em sẽ không thể chấp nhận ngay được, cũng không thể hiểu được, nhưng anh vẫn muốn nói cho em. Bởi vì em là thân nhân của bọn anh, là người rất quan trọng đối với bọn anh, anh không muốn giấu diếm em. Đương nhiên, điều bọn anh hy vọng nhất, vẫn là có thể có được sự thấu hiểu và ủng hộ của em.” Nói xong, ngừng lại một chút, nhìn thẳng vào Trầm Hân.

Trầm Hân lần này là thật sự nghiêm túc, hoàn toàn xuất phát từ thực tâm mà trả lời: “Hai người đối với em mà nói cũng là sự tồn tại rất quan trọng, cho nên, em sẽ cẩn thận lắng nghe.”

Có được lời khẳng định của cô, Trầm Tĩnh vẫn là thở hắt ra một hơi, bắt đầu chậm rãi tiết lộ quan hệ giữa anh và Trầm Thước. Trầm Thước được Trầm Tĩnh ôm, tuy không sợ hãi, nhưng cũng có chút khấn trương, lúc anh hai đang nói, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm chị cậu, không muốn để sót từng biểu lộ nào trên mặt cô. Nhưng thật ngạc nhiên, anh không hề bất gặp vẻ không tán đồng như trong tưởng tượng, không có dù chỉ một chút chán ghét hay khinh bỉ.

Không phải không nhìn đến biểu tình như trút được gánh nặng trên mặt Trầm Thước, trái tim Trầm Hân nhũn ra từng chút: “Anh hai, Tiểu Thước, đây là lựa chọn của hai người. Chỉ cần hai người cho là đúng, làm em gái như em đương nhiên chỉ có thể ủng hộ!” Gửi tới hai người kia một nụ cười mỉm dịu dàng: “Kỳ thật ở đây mấy hôm, hoặc nhiều hoặc ít cũng đã có thể cảm giác ra được một chút, em ấy à, sớm đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, hướng chi, em là ai chứ?! Em là Trầm Hân nha! Hai người cứ nhiên cho rằng em không có đầu óc, phản đối hai người ở bên nhau sao?!” Oán trách trừng nhìn bọn họ một cái, ba người đều thoải mái mà nở nụ cười.

Tiếp theo sau đó bị Trầm Hân lôi từ đông sang tây, đề tài cũng không biết đã đi xa tới phương trời nào, không khí nghiêm túc lúc trước cứ như chưa từng tồn tại.

Lúc ăn cơm, Trầm Thước bảo bồi tò mò hỏi: “Chị, lúc nãy chị nói là đã lơ mờ nhìn ra được em và anh hai... Ách... làm sao mà chị biết hay vậy?”

“Thằng ngốc! Đừng có đánh đồng chị với em! Chị được xưng mỹ nữ đào hoa số 1 đại học X đấy nhé, những cuộc tình trải qua bất luận là oanh oanh liệt liệt hay tế thủy thường lưu, đều nhiều vô số kể! Muốn qua mắt chị sao? Hừ! Không có cửa đâu!” Sùng bái chị đi! Em có một phần mười chỉ số thông minh của chị thì đã nên tạ ơn trời đất rồi đó!

“Thật sao? Chị, chị thật lợi hại!” *Bội phục – ing~~* chị mình đúng là rất có bản lĩnh mà

“Còn phải nói sao! Đừng lo lắng! Tuy em so ra kém chị, nhưng dù sao cũng là em trai duy nhất của chị! Chị nhất định sẽ hỗ trợ em, có chuyện gì, chị cũng có thể giúp em giải quyết!” Nói xong, còn rất có nghĩa khí mà vỗ vỗ vai Trầm Thước.

“Chị

~” tim bay tim bay tim bay

“Tiểu Thước

~” tim bay tim bay tim bay

Bóp bóp trán, Trầm Tĩnh đột nhiên cảm thấy cặp danh hài nhà mình thật sự là tùy thời tùy chỗ đều có thể thoát tuyến như vậy, sợ là khó mà tìm được kẻ thứ ba.

Cùng em trai đùa đủ rồi, Trầm Hân khó được lại trở về nghiêm túc, kéo Trầm Tĩnh đến một bên, hỏi: “Anh hai, chuyện anh và Tiểu Thước, anh có định nói với cả nhà không?”

“Đương nhiên. Anh đã chuẩn bị nói cho bọn họ biết rồi. Vừa nãy anh cũng đã nói qua, mặc kệ thái độ của bọn họ như thế nào, anh sẽ không giấu diếm bọn họ nữa.”

Nhìn thần sắc ngưng trọng của anh, Trầm Hân nhin không được an ủi: “Anh hai! Như vậy đi! Hai anh trong nhà cứ giao cho em! Cam đoan sẽ khiến bọn họ gờ hai tay tán thành, về điểm này anh cứ yên tâm!” Dứt lời, giả hoạt cười cười. Trầm Tĩnh biết cô em gái này luôn luôn rất tinh quái, từ nhỏ tính cách đã khác người, hai tên em trai mình mà đụng tới cô, chính là một chút biện pháp cũng không có, không khỏi hơi hơi nhếch lên khóe miệng.

Trầm Hân thấy anh hai mỉm cười, tiếp tục nói: “Như vậy, trong nhà liền có ba người ủng hộ bọn anh rồi! Về phần ba mẹ thì anh vẫn phải tự mình đi nói, nếu thật sự không được, bọn em nhất định sẽ giúp anh!”

Sờ sờ đầu em gái, Trầm Tĩnh dịu dàng nói: “Cám ơn em, Hân Hân. Em sẵn lòng ủng hộ bọn anh, anh hai đã vui lắm rồi.”

Nghe anh hai nói vậy, Trầm Hân cái mũi có chút cay cay, thè lưỡi: “Anh hai thật đáng ghét! Tự dưng lại nói đến loại chuyện này làm gì chứ! Giữ lại mà đi cảm động ba mẹ đi!” Nói xong, quay người liền chuồn mất.

“Anh hai...” Trầm Thuộc thấy Trầm Hân đi ra, mới tiến tới: “Chị và anh vừa nói gì vậy?”

Cưng chiều nhìn cậu, Trầm Tĩnh trong lòng tràn đầy nhu tình: “Không có gì, chị em a, nói cho anh là sẽ giúp anh thu phục hai anh trai của em, kéo bọn họ về phía chúng ta!”

“Thật sao?!” Ánh mắt Trầm Thuộc sáng lên.

“Ừ!” Nhìn bộ dáng phấn chấn của cậu, Trầm Tĩnh cũng không cố kị gì nữa, ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ của nhân.

Quả nhiên em ấy vẫn hy vọng nhận được sự chúc phúc của người nhà, Trầm Tĩnh nghĩ thầm.

Chỉ cần là mong muốn của em, anh nhất định sẽ thực hiện cho em.

11. Chương 10

Giống như mọi khi, Trầm Tĩnh và Trầm Thuộc cuối tuần nào cũng đến chỗ cha mẹ một lần.

Lần này trở về, lúc đứng ở cửa, đã thấy Trầm Hân đi ra thần thần bí bí nói với Trầm Tĩnh, anh hai à, bên phía hai vị ca ca em đã không phụ sứ mệnh, hoàn toàn thu phục rồi đó! Dừng một chút, cô lại kể tai nói nhỏ: “Nhưng về phần ba mẹ thì phải dựa vào chính anh rồi!”

Gật đầu, ánh mắt anh tràn đầy yêu thương nhìn về phía Trầm Thuộc, siết thật chặt lấy tay cậu.

Trầm Thuộc không có nghe đến câu nói đằng sau của Trầm Hân, chỉ biết thì ra hai người anh trai đã hiểu cho chuyện giữa anh hai và mình, theo lời chị cậu nói, bọn họ đều đã chấp nhận, trong lòng vui vẻ, khoe miệng cũng cong cong, chỉ hy vọng ngày nào đó ba mẹ cũng có thể thấu hiểu thì tốt rồi.

Vừa vào cửa, bà Trầm liền lập tức ra đón bọn họ vào phòng khách ngồi trước, chính mình thì vội vàng sai cô con gái mấy ngày trời mới gặp đi chuẩn bị cơm chiều.

Trầm Thuộc thấy hai người anh trai đang nói chuyện phiếm với ba, cảm giác anh hai nắm tay mình đi tới, lại gửi cho cậu một cái ánh mắt ái muội, khiến Trầm Thuộc trên mặt nóng ran, nhưng thật ra trong lòng vô cùng ấm áp.

Kéo Trầm Thuộc ngồi xuống, Trầm Tĩnh đầu tiên nói chuyện một lúc với ba và hai em, sau đó gửi cho Trầm Hân một cái ánh mắt, Trầm Hân lập tức ngẫm hiểu, nói với hai người anh trai và Tiểu Thuộc: “Còn phải đợi hồi lâu nữa mới ăn cơm! Không bằng chúng ta đến đánh bài đi!”

Lời đề nghị này vừa nhắc tới đã được ba người lập tức hưởng ứng, vì thế Trầm Thuộc bị sai đi lấy bộ bài.

Thừa lúc Trầm Thuộc tránh đi, Trầm Tĩnh dùng ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói với ông Trầm: “Ba, con có một việc muốn nói với ba và mẹ. Chuyện này vô cùng quan trọng, con hy vọng hai người có thể bình tĩnh nghe con nói hết, được không ạ?”

Ông Trầm nhìn thái độ của đứa con, liền từ đó có thể thấy được chuyện nó muốn nói nhất định sẽ làm chính mình rất khiếp sợ. Trầm mặc một chút, ông mới mở miệng nói: “Được rồi. Ba chờ con ở phòng sách. Con đi gọi mẹ cùng lên đi.” Nói xong, ông đứng dậy lên lầu.

Trầm Tĩnh hít một hơi, định vào phòng bếp tìm mẹ. Trầm Hân đột nhiên xông lên, ôm anh một cái, nói: “Anh hai, cố lên nha! Anh đang chiến đấu vì hạnh phúc của mình và Tiểu Thược đó, mặc kệ thế nào, bọn em đều đứng về phía anh!” Nói xong nhìn nhìn hai người anh trai, bọn họ tuy rằng không nói gì, nhưng từ vẻ mặt của bọn họ, Trầm Tĩnh đều thấy được ý ủng hộ cùng cổ vũ.

Trong lòng không thể không cảm động, Trầm Tĩnh gửi tới mấy đứa em một nụ cười ý bảo đừng lo, rồi đi vào phòng bếp.

Vừa tới cửa, bà Trầm cũng đứng lúc đi ra, thấy Trầm Tĩnh tiến tới, liền hỏi: “Tiểu Tĩnh, con vào đây làm gì? Cơm chiều còn chưa xong mà! vú Trương vẫn đang chuẩn bị, con đã đói bụng rồi sao?”

Lắc lắc đầu: “Mẹ, con có lời muốn nói với mẹ và ba. Ba đang chờ chúng ta ở phòng sách, chúng ta lên đó đi.”

Bởi vì phụ nữ đặc biệt có sự tinh tế tỉ mỉ cùng lòng khoan dung của người mẹ, bà Trầm tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền lên lầu theo Trầm Tĩnh.

Phòng sách.

Hai bậc cha mẹ của Trầm gia cùng ngồi cạnh nhau, mà đứa con cả của bọn họ, cũng ngồi xuống phía đối diện.

Trầm Tĩnh dường như đang nghĩ xem phải mở miệng thế nào, mà ông Trầm cũng yên lặng chờ đợi, không ai lên tiếng. Cảm thấy không khí dần ngưng kết, bà Trầm nhịn không được hỏi: “Tiểu Tĩnh, rốt cuộc con muốn nói gì với ba mẹ vậy?”

Trầm Tĩnh nhắm mắt lại, trong lòng hô quyết tâm, rốt cục lên tiếng: “Mẹ, mẹ còn nhớ rõ có một lần con từng nói với mẹ rằng con đã có người mình thích không?”

Cảm thấy kỳ quái vì con mình đột nhiên nhắc tới việc này, bà Trầm đáp: “Mẹ nhớ.” Muốn làm hòa hoãn không khí, bà giả bộ trêu cợt: “Hử? Chẳng lẽ con چرا دوست دارید người ta rồi, định sẽ kết hôn luôn sao?”

Không nghĩ tới Trầm Tĩnh cư nhiên gật gật đầu: “Hiện tại con đang ở cùng em ấy. Tuy giờ em ấy vẫn còn nhỏ, nhưng tương lai con nhất định sẽ lấy em ấy làm vợ.”

Bà Trầm sửng sốt vài giây, sau đó lập tức cười ha hả: “Tiểu Tĩnh nha, đây chính là chuyện tốt, sao con cứ làm như đang phải đàm phán vấn đề quốc gia vậy! Chỉ cần con thích, ba mẹ đều sẽ không can thiệp gì cả! Được rồi được rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

“Khoan đã! Sự tình không phải đơn giản như vậy.” Nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, ông Trầm đột nhiên mở miệng. Bà Trầm nhìn nhìn chồng mình cùng đứa con, hai người vẫn mang bộ dáng nghiêm túc, không có cách nào, bà đành tiếp tục ngồi xuống, nghe xem con mình còn có điều gì muốn nói không.

“Ba nói đúng. Chuyện này không đơn giản như vậy. Ba... Mẹ... Kỳ thật người mà con yêu... là Tiểu Thược!”

Những lời này lập tức khiến ông bà Trầm đều ngớ người ra. Bà Trầm cả kinh nói không ra lời, mà ông Trầm mặc dù đã có sự chuẩn bị tâm lý, cũng không nghĩ tới là chuyện như vậy. Không khí trầm mặc lại lần nữa bao phủ toàn bộ căn phòng.

Qua một hồi lâu, bà Trầm mới run giọng nói: “Tiểu Tĩnh... Mẹ hiểu cá tính của con... Nhưng là, chuyện này có thể do nhầm lẫn ở đâu không? Con xác định mình đối với Tiểu Thược là cái loại... cái loại tình cảm đó, mà không chỉ là sự cưng chiều giữa anh em trai sao...”

“Con xác định.” Trầm Tĩnh nhấn mạnh từng chữ nói ra câu này, khiến bà Trầm lần thứ hai trầm mặc. Anh nhìn nét mặt của mẹ, biết trong lòng mẹ đang dữ dội đấu tranh. Mẹ luôn yêu thương anh và Tiểu Thược như vậy, đem hạnh phúc của con cái đặt lên hàng đầu, chuyện này đối với bà hẳn là một cú sốc rất lớn, nhưng anh tin tưởng, mẹ cuối cùng nhất định vẫn sẽ chấp nhận.

Đảo mắt nhìn về phía ba mình. Hiện tại mấu chốt nhất chính là ba, nhưng ông vẫn chưa nói lời nào, theo biểu lộ trên gương mặt cũng không nhìn ra cái gì, như vậy ông rốt cuộc suy nghĩ thế nào đây?

Trầm Tĩnh áp chế nỗi sốt ruột dưới đáy lòng, khẽ hỏi: “Ba... Mẹ... Ba mẹ còn nhớ rõ Tiểu Thước đến với nhà chúng ta như thế nào không?”

Những lời này hiển nhiên nổi lên tác dụng, Trầm Tĩnh có thể thấy được trong ánh mắt cha mẹ dần dần trở nên phức tạp. Có xót xa, có yêu thương, có cảm động.

Anh tiếp tục nói: “Lần đầu con nhìn thấy em ấy, em ấy mới có mười tuổi, vẫn còn rất nhỏ, vừa thiện lương vừa đáng yêu. Khi đó, con cũng đã rất thích em, sau đó phát hiện em ấy phải chịu sự tổn thương lớn như vậy, lại càng thêm không thể khác chế ý nghĩ muốn trân trọng em ấy. Con biết rất rõ, điều này là không đúng, nhưng con đã không thể ngừng yêu em ấy được nữa.” Bất gặp ánh mắt kinh sợ của mẹ, Trầm Tĩnh tự giấu mà cười cười: “Đúng thế, từ lúc em ấy còn nhỏ như vậy, con đã yêu em rồi, suốt 6 năm, ba mẹ hẳn là tưởng tượng được, con cũng từng tận sức cố gắng, muốn dứt bỏ loại tình cảm không bình thường này, nhưng chưa một lần thành công. Sau đó con chỉ đành mặc kệ. Lòng con từng nghĩ, cho dù cả đời này con chỉ có thể thầm thương em ấy mà không có được hồi đáp, chỉ cần em ấy hạnh phúc, con cũng đã mãn nguyện, không dám yêu cầu thêm gì nữa. Nào biết ông trời đối với con thật đúng là không tệ, bảo bối của con cứ nhiên cũng yêu con, điều này sao có thể không khiến con phát cuồng vì mừng rỡ? Bất đầu từ giây phút ấy, con liền thề, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông Tiểu Thước ra...”

Một hơi nói hết tất cả, Trầm Tĩnh lại nhìn về phía cha mẹ, đợi bọn họ trả lời.

Qua hồi lâu, bà Trầm là người đầu tiên phá vỡ yên lặng: “Tiểu Thước... đích thật là đứa nhỏ làm lòng người thương xót. Suốt 6 năm thăng bé ở nhà chúng ta, mẹ vẫn muốn đem đến cho nó những điều tốt nhất, để nó nhận được sự quan ái thân tình chưa từng hưởng thụ trước kia.” Ngừng một lát, bà mới nói tiếp: “Có con ở bên cạnh, thăng bé nhất định sẽ được hạnh phúc, điểm ấy mẹ có thể khẳng định. Mẹ... sẽ không phản đối...”

Trái tim Trầm Tĩnh đập hoảng một hồi, bất gặp ánh mắt từ ái của mẹ, mới nhẹ nhàng nói một câu: “Cám ơn mẹ...”

Một tiếng ho nhẹ dẫn tới sự chú ý của hai người: “Ba...” “Ông nó...”

Nhìn đứa con trai cùng bà vợ, ông Trầm đột nhiên nở nụ cười: “Con luôn là đứa con mà ba vẫn tự hào, nếu đã quyết định, thì cứ làm như vậy đi! Ba đã già rồi, chuyện của thế hệ trẻ các con, lão già này không quản được, cũng không muốn quản nữa. Chỉ cần các con cam đoan sẽ hạnh phúc, ba cũng sẽ không có ý kiến!”

“Ba! Cám ơn ba!” Trầm Tĩnh không nghĩ tới có thể thuyết phục được cha mẹ một cách thuận lợi như vậy, đầy lòng xúc động, không khỏi trào ứ hóc mắt.

Bà Trầm thật ra đã khôi phục vẻ mặt tươi cười, khẽ gắt nói: “Lão già này, ông đồng ý thì phải nói ngay ra chứ! Giả bộ thâm trầm cái gì hử! Hại cả tôi lẫn thăng Tĩnh đều nơm nớp...”

“Hà hà, như vậy mới có thể chứng minh ông xã của bà quan trọng đến thế nào chứ, tôi mà không lên tiếng, hai người cứ đợi đó mà lo lắng đi!”

“Lão già chết tiệt này...”

Ba người ông bà Trầm cứ vừa đi vừa nói như vậy mà xuống lầu, nhìn đến đồ ăn phía dưới đã được dọn lên, đám Trầm Thước cũng đã ngồi ngay ngắn, chờ bọn họ tới liền dùng cơm.

Trên bàn cơm, bà Trầm đột nhiên nổi tính trêu chọc Trầm Thước, nói Tiểu Thước thật sự rất có mị lực, tuổi còn nhỏ đã câu được trái tim của một thanh niên đầy hứa hẹn tương lai, đúng là có khí phách ngày xưa của bà. Vừa nghe thế, mấy anh em Trầm gia đều hiểu cha mẹ hẳn là đã đồng ý cả rồi, âm thầm thở phào một hơi. Còn Trầm Thước, phát hiện ba mẹ đã biết, mẹ cứ nhiên còn chọc mình như vậy, tuy rằng làm cậu muốn tìm cái lỗ chui đi xuống, nhưng trong thâm tâm vẫn thật vui vẻ, may mà mình có những người thân tâm lý như vậy, ai cũng chẳng hề phản đối, ngược lại đều chúc phúc, ủng hộ mình và anh hai, thật sự là hạnh phúc. Sau đó anh hai lại nói ra một câu khiến cậu muốn bay tận lên trời! Anh hai nói với cậu, đợi cậu trưởng thành rồi, sẽ đưa cậu tới Canada kết hôn! Những lời này vừa thốt ra, tránh không được lại bị mẹ và chị trêu ghẹo một chút, nhưng là Trầm Thước đã không thêm để ý nữa, bởi vì toàn bộ tâm tư của cậu đã dán ở trên người anh hai, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, cậu đã không đợi nổi nữa, tại sao nhất định phải đến 18 tuổi a? Thời gian trôi qua rất chậm mà!!!!

Nhìn bé con vì lời nói của mình mà vô cùng vui vẻ, cõi lòng Trầm Tĩnh cũng bị hạnh phúc lấp đầy.

Bảo bối, em biết không?
Trên thế giới chỉ có một cái tên,
Khiến cho anh luôn nhớ thương da diết,
Giống như có một sợi dây vô hình không nhìn thấy,
Một đầu dây anh buộc vào trái tim mình,
Một đầu còn lại đặt trong chính tay em.
— —*(‘’ · ·, Hoàn, · ·’)*
~~***~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-ai-dich-dai-ca>